CHARLES LORRE
(NAGY KÁROLY)

A VIGYORGÓ LÉGIONISTA

ELSŐ FEJEZET

Egy korcsmárosnak zseniális ötlete támad. Emiatt csaknem agyonverik. Később megjön a hangja és egy fiatal diplomata. Az utóbbi meghal, mire kiderül, hogy nagy kiterjedésű családja van.

A söntésben vidám matrózok halkan, csendesen, diszkréten késelték egymást. Alapjában véve nem nagy lelkesedéssel végezték ezt a munkát, mert már tegnap sem kapták meg a napidíjukat és unni kezdték, hogy Pipike, a Tenger Réme, az utóbbi időben úgy viselkedik, mint a híres angolkeringő hősnője, Ramona: sohasem ad, csak ígér. Az állástalan tengeri alkalmazottak lelkesen vállalták a megbízatásukat és örültek a könnyű foglalkozásnak, amely kellemes időtöltésnek mutatkozott és ráadásul az ellátáson és a megfelelő italmennyiségen kívül még napi tíz frankot is jövedelmezett. Eleinte gyakorlatban is. Később csak elméletben. Pipike, a Tenger Réme, úgy látszik, rossz csillagzat alatt született és nem volt szerencsés ötlet tőle, hogy pont Dakarban nyissa meg új kocsmáját.

Pedig nem is volt rossz az elgondolása. Dakarban, a régi kikötőben rengeteg csapszék van, és mind kitűnően megy. A kikötői szegénylegények, a matrózok, az alvilág jelentősebb tagjai és a légionisták sűrű rajokban látogatták ezeket a csapszékeket és Pipike számított rá, hogy a szóban forgó egyének az ő helyiségét sem fogják elhanyagolni.

Pipike azonban nem volt szerény. Ő többet akart. És itt rontotta el a dolgot. Pipike arról ábrándozott, hogy a matrózokon, alvilági figurákon, kikötői szegénylegényeken, arabokon és légionistákon kívül még átutazó előkelő külföldiek, gazdag amerikaiak, büszke spanyolok, nyugodt természetű és könnyűpénzű angolok, szaporabeszédű portugálok és egyéb ugyancsak szaporapénzű milliomosok is gazdagítsák bevételét.

Pipike tehát arra gondolt, hogy kihasználja az úgynevezett betyárromantikát. Betyárromantika mindig volt és szerinte még most is van. Ez volt Pipike végzetes tévedése. Kiderült ugyanis, hogy ez a mottó csak részleteiben igaz. Csak betyár van, romantika azonban nincs. Pipike úgy képzelte a dolgot, hogy ez az úri népség örömmel száll le az úgynevezett alvilágba, mint ahogy a nagy Dante leszállt annak idején és örömmel gyűjt hátborzongató tapasztalatokat, mert nincs annál kellemesebb dolog, mint az utazás végén hazatérni és elmesélni a frissen szerzett élményeket, tágra nyílt szemmel hallgató gyermekeinknek.

Valahogy így képzelte:

„És tudod, Vladimirka, akkor jött egy óriástermetű matrózbácsi és markolatig döfte a kését a szakállas kasszafúróba!… Ne piszkáld az orrod, Vladimirka!…”

Vagy:

„És bizony, Märyke; ha akkor a papa nem teríti le egyetlen ökölcsapással azt az életveszélyesen hadonászó gorillapofájú zsákhordót, aki percek alatt szétvert vagy tizenkét embert, igen súlyos következményei lettek volna ennek a kalandnak!… Csámcsogni nem illik, Märyke!…”

Pipike tehát a romantikára és a hiúságra épített mindent. Pipike ugyanis tisztában volt azzal, hogy a női hiúságnál csak egy van nagyobb. A férfi hiúság.

Különösen, ha az illető férfi apa is. Mert minden apa imponálni akar a gyermekének. Ezért van az, többek között, hogy lassan sárguló, öreg, agyonporosodott osztálykönyvek elpirulnak néha ódon gimnáziumok lomtárában, mikor egy apa így szól a fiához:

– Bizony, én a te idődben nem kaptam öt intőt! Minden bizonyítványom tiszta jeles

volt!…

Igen, Pipike erre épített. Megnyitotta kocsmáját a dakari régi kikötő egyik sikátorában, féltő gonddal ügyelt rá, hogy a vadonatúj helyiség lebujabb legyen minden lebujnál és a bejárat ajtó fölé kiszögezett egy táblát:

Nagykávéház

a Tenger Réméhez!

Csak az úri közönség nem verekszik!

Csontzene! Tériszony! Sebláz!

Tulajdonos: Pipike, a Kalózkirály!

Ha taglalni akarjuk a tábla szövegének tartalmát, illetve a benne rejlő igazságokat, legelsősorban azt kell leszögeznünk, hogy igazság alig található benne. Ott kezdődik a dolog, hogy Pipike soha életében nem volt sem a Tenger Réme, sem a Kalózkirály. Pipike, egyszerű jóindulatú, kissé kövérkés, ártalmatlan banksikkasztó volt, utálta a tengert és csak egyszer életében ült hajón, azt is csak azért, mert el akarta kerülni, hogy szárazföldön üljön, méghozzá néhány esztendeig. Éppen az említett banksikkasztásból kifolyóan. Még abban a megjegyzésben is csak részigazság volt, hogy csak az úri közönség nem verekszik, mert itt nemcsak az úri közönség tartózkodott a nézeteltéréstől. Mindenki tartózkodott tőle. Ami annál is könnyebben ment, mivel a közönség általában, akár úri volt, akár nem, már attól is tartózkodott, hogy betegye a lábát a Tenger Rémébe.

Pipike a közönség részvétlenségétől kétségbeesett. Ő romantikát akart nyújtani a betévedt előkelőségnek és reszketett a gondolattól, hogy egyszer majd megérkeznek és halotti csend, példás nyugalom, és egészen enyhe hangulat fogadja az érkezőt. Éppen ezért egy váratlan, de nem túlságosan eredeti ötlet alapján elhatározta, hogy napidíjas verekedőket fog alkalmazni.

Így történt aztán, hogy felfogadott tizenkét állásnélküli matrózt, majd egy tönkrement vándor színtársulat kelléktárából, ha fáradságot nem is, de költséget feltétlenül kímélve megvásárolt tizenkét darab színházi tőrt – amelyiknek, mint tudjuk, az a tulajdonsága, hogy amennyiben a penge a legcsekélyebb ellenállásba ütközik, ahelyett, hogy a bordák közé szaladna, visszaszalad a markolatba –, és utasítást adott a matrózoknak, hogy duhajkodjanak, duhajkodás közben pedig minden nézeteltérést feltétlenül késelés útján intézzenek el.

Sajnos, ez a kitűnő ötlet minden mást eredményezett, csak azt nem, amire Pipike a megélhetését építette. Elsősorban azt eredményezte, hogy Pipike matrózokra költött néhány nap alatt mintegy ezerötszáz frankot. Aztán azt eredményezte, hogy a két utolsó napon már nem tudta kifizetni a matrózok „fellépődíját”. Legvégül pedig azt eredményezte, hogy Sánta Makensy, a volt másodkormányos történetünk kezdete előtt néhány perccel félrevonta a tulajdonost egy meghitt sarokba és kíméletesen tudtára adta a következőket.

– Idehallgasson, maga nyavalyás kis köpcös mit ugrálsz! Figyelmeztetem, hogy amennyiben a mai napon nem kapjuk meg a pénzünket, szétverem a fejét egy csavarkulccsal és az agyvelejét, ha a kezembe tapadna, beletörülöm a nadrágomba!

– Maga nagyon rossz modorú ember, Sánta úr! – mondta erre kissé sápadtan és verejtékes

homlokkal Pipike, a Tenger Réme.

– Lehet! Ezt már mások is tapasztalhatták, de nem vethették a szememre!…

– Miért?

– Mert a halottak nem beszélnek!… Hát ahogy mondtam! Semmi szín alatt nem akarom magát fenyegetni, különben is utálom az ilyesmit, de még egyszer figyelmeztetem, hogy még ma fizesse ki a pénzünket, mert ellenkező esetben összetöröm a kar- és lábszárcsontjait!

– Csekélység! – sóhajtotta Pipike. – Képzelem, mit mondana, ha fenyegetni akarna!

– Az borzasztó volna! – felelte Sánta Makensy tragikus arccal. – Bevallom őszintén, ha igazán fenyegető hangulatba jövök, akkor rettenetes vagyok! Ilyenkor még én is megijedek önmagamtól! Igaz, hogy viszont az egyetlen ember, akitől megijedek, én magam vagyok!… Tudja, mi az a harapófogó?

– Tudom! Egy olyan kétágú izé… amivel megszorítják a szöget és úgy húzzák kifelé!

Sánta Makensy melankolikusan megcsóválta a fejét.

– Téved! A harapófogó egy ilyen ötágú izé… – felemelte egyik teknő nagyságú kezét és megmutatta. – És ezzel az ember nem a szöget szorítja meg, hanem a maga karját és azt húzza kifelé!… Így!…

És azt is megmutatta. Pipike, a Tenger Réme csendesen sírni kezdett és kétségbeesetten mondta.

– Ezt ne csinálja Sánta úr, ha szabad kérnem! Ha kitépi a karom, akkor nemcsak, hogy a pénzüket nem tudom kifizetni, amihez egy kéz is elég volna, mert itt a pénzen van a hangsúly és nem a kézen, de abban az esetben nem tudnám elkészíteni a vacsorájukat és ez az urakat még a mostaninál is fenyegetőbb hangulatba hozná, amely pedig így is eléggé veszedelmes a számomra!

– Veszedelmesebb, mint hiszi! – jegyezte meg a háttérben Bubi, a mesztic óriás. – Én csak azt mondhatom magának, hogy két hónappal ezelőtt pofon ütöttem egy megvadult állatszelídítőt és az illetőnek azóta sárgasága van!

– De kérem! – próbálta Pipike másra terelni a beszédet. – Hogy kaphat valaki sárgaságot egy pofontól? Tudomásom szerint az ilyesmi gyomorrontás következtében jön létre!

– Igen, mesélik! Az én állatszelídítőm azonban a pofon következtében lenyelt egy óriási radírgumit, amit előzőleg a szájába tömtem, hogy elhallgattassam! Nézetem szerint ez volt a sárgaság közvetlen oka!

– Az más! – bólintott Pipike, a Tenger Réme. – Mindenesetre érdekes adat volt egy orvos számára, hogy „adalékok a radírgumi romboló hatásáról a gyomor nedveire…” Nem gondolja Bubi úr?

– Azzal maga ne törődjön, hogy Bubi úr mire gondolt! – szólalt meg egy harmadik matróz, név szerint a Ráadás Toto. – Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy ezzel a süket dumával eltereli magáról a közfigyelmet! Mi nagyon figyelmes emberek vagyunk és e pillanattól kezdve minden lépését figyeljük! Bebiztosította a kocsmáját verekedés ellen?

– Minek? – sóhajtotta Pipike szomorúan. – Hát van itt verekedés?

– Lesz! – biztatta Bubi, a mesztic óriás. – Legfeljebb kissé egyoldalú lesz! Először szétverjük a kocsmát, aztán szétverjük magát! – Kissé tűnődött, aztán részvéttel hozzátette. – Legyen magának könnyű az italpult!…

– Lehet, hogy rám akarják tenni az italpultot? – kérdezte megrettenve Pipike.

– Azt nem! De mindenesetre magához vágjuk! Tudja, egy ilyen italpult olyan, mint az élet: ahogy esik, úgy puffan az, akihez hozzávágták!

– Még ez hiányzott nekem! – sóhajtotta Pipike. – Egy filozofáló matróz!

– Mifelénk lincselésnek nevezik ezt! – hangzott a válasz. – Nem annak az izének, amit maga mond! De ne vitatkozzunk! Lesz ma este pénz, vagy nem lesz?

– Nem lesz! – akarta mondani mindenről lemondó hangon Pipike, de ebben a pillanatban kinyílt az ajtó és a tulajdonos, aki egy másodperc alatt hihetetlen változáson ment át, gőgös hangon mondta. – Lesz!… Igenis, lesz!… Ne vitatkozzon fiam a főnökével! Menjenek a helyükre és nyolc percen belül kapjanak hajba!

– Hajba!?!… – morogta utánozhatatlan hangsúllyal Golyó Jimmy, aki valamikor cowboy volt a vadnyugaton és ezen az alapon teljesen kopasz volt, mert egy pálinkakedvelő, ideges indián főnök egy nézeteltérés alkalmával lovagias elégtétel gyanánt megskalpolta. – Hajba!?!… Nagyon szeretem az ilyen pimasz célzásokat!…

De azért engedelmesen a többi után ment, mert az események alakulása folytán ő is érezte, hogy ma este itt igenis lesz munkabérfizetés…

***

Az események, melyek ennyi optimizmussal töltötték el a Tenger Réme tulajdonosát és alkalmazottait, egy társaság érkezésével vették kezdetüket.

De milyen társaság volt ez!… Olyan, amilyenről Pipike álmodozott legszínesebb álmaiban. Néhány szmokingos úr, két estélyi ruhás hölgy, tehát szemmel látható jólét, feltűnő elegancia, kellemes, könnyű parfümillat.

Más szóval a Tenger Rémébe megérkezett egy ritka vendég.

A pénz…

Pipike, a Tenger Réme intett az egyik matróznak és odasúgta.

– Azonnal ugorjon át az Erszényes Fiahordóba és hívja ide a Torpedóromboló Jeanette-t… Mondja meg neki, hogy ma este ő is megkapja a bérét, csak jöjjön át és kacérkodjon, ahogy a torkából kifér!

Mialatt a boldog tulajdonos kezeit dörzsölve felvette a rendelést az előkelő társaságtól, kinyílt az ajtó és gárdagránátosra emlékeztető súlyos lépteivel beviharzott a Torpedóromboló Jeanette.

Természetesen azonnal a Sánta Makensy ölébe ült, részint, mert a Pipikével való megállapodása így kívánta, részint pedig azért, mert terebélyes és igen tág szívében némi elnéző és lassan langyosodó érzelmeket táplált a volt kormányos iránt.

Pipike időközben eperbowlet hozott a társaságnak és szemrebbenés nélkül közölte velük azt a példátlan hazugságot, hogy ez az eperbowle cégének reklámja és az úri közönség kifejezetten ezért keresi vadul hömpölygő tömegekben helyiségét. Miután a mennyezet még most sem szakadt le, noha Pipike az elmondottak alapján tartott ettől a lehetőségtől, gyors oldalpillantást vetett törzsközönsége felé és elégedetten látta, hogy Torpedóromboló Jeanette, a közveszélyes kikötői démon, megkezdte a kacérkodást. Mégpedig úgy, ahogy szerződése diktálta: ahogy a torkából kifért.

Kacsintott egyet Bubi, a mesztic óriás felé, könnyed, kecses, nőies mozdulattal leverte szivarja hamuját és viháncoló, játékos kedélyességgel átszólt.

– Gyere már közelebb, Bubi! És mulattass egy kicsit! Ez a tróger itt halálra untat!

– No fene! –jegyezte meg Makensy, a kormányos. Ugyanazt mondták mind a ketten, de az úri társaság, amely hogy úgy mondjam, felütötte a fejét Torpedóromboló Jeanette évődésére, mégis határozottan érezte, hogy ez a szó, mely két férfiajakról röppent el, hallatlan különbségeket jelent, hihetetlen viharokat rejt magában.

– Figyelje csak Lilian! – mondta az egyik szmokingos úr, aki őszülő, teljesen lesimított frizurát és monoklit hordott, egy talpig fehér estélyi ruhába öltözött, rendkívül szőke és rendkívül

csinos lánynak. – Ilyen egy alvilági idill!

– A nő nem is csúnya! – felelte Lilian, mire egy művészhajú, tatárbajuszos gentleman mosolyogva megjegyezte.

– Nem, csúnyának valóban nem lehet mondani, de körülbelül úgy fest, mintha egy jóképű nehézsúlyú díjbirkózó valami váratlan ötlet hatása alatt női ruhát öltene!

Bubi, a mesztic időközben engedelmeskedett Jeanette felszólításának és közelebb ült. A Sánta Makensy erre a legközelebbi székre csúsztatta öléből szíve választottját, szó nélkül elővette a kését, jelentős mozdulattal kipiszkálta vele a fogát, aztán a gyilkos szerszámot letette az asztalra.

Bubi elmosolyodott. Ettől a mosolytól a társaság másik hölgytagja, bizonyos Mimi nevezetű, aki acélkék estélyi ruhát hordott, könnyebb idegsokkot kapott.

– Ez… borzasztó… ez az alak!

– Ne törődjön vele, Mimi! – mondta egy gesztenyebarna fiatalember, akit a társaság Pierre-nek szólított. – Nem olyan fekete az ördög, amilyennek festik! Ez még alapjában véve elég jóindulatú fickónak látszik!

Jóindulatú fickó éppen ebben a pillanatban vette elő a kését, ugyanúgy letette maga elé az asztalra, mint Makensy. Azután csendesen szinte gyöngéden és udvariasan megkérdezte.

– Marháskodol, Sánta? Megint marháskodol? Téged mindig ütni kell?

A Sánta Makensy olyan harsány kacajra fakadt, hogy a kék estélyi ruhás Mimi ijedtében egészben nyelt le egy óriási szem epret, mely a bowlléból a szájába került.

– Te már megint nagyon erős vagy, Bubi! – jegyezte meg közvetlenül a harsány kacaj után rettenetesen komoly arccal.

– Én mindig nagyon erős vagyok! – felelte a mesztic.

– No, majd én legyengítlek! – ígérte Makensy.

– Csak azt szeretném tudni, hogy én mit fogok csinálni azalatt? – replikázott Bubi.

– Tűröd! Mit tehetnél egyebet?

– Például azt, hogy pépessé verem a nyakcsigolyádat, te nagypofájú disznó!

– Az enyémet?

– A tiédet!

– És disznó vagyok?

– Még hozzá nagypofájú! Ha már idézel, akkor idézz szó szerint.

Torpedóromboló Jeanette kitűnően játszotta szerepét. Még azt is tudta, hogy sokkal kevésbé gyanús a dolog, ha verekedés előtt megkísérli, hogy lecsillapítsa a berzenkedő férfiakat. Elmosolyodott és kissé neheztelő hangon mondta.

– De fiúkák! Ezt ne csináljátok! Ti egyebet sem tudtok, mint torzsalkodni! Mi a fenéért féltékenykedtek folyton? Higgyétek el, hogy én egyformán szeretlek benneteket!

És ezzel visszacsúszott a székről Makensy ölébe. A volt kormányos egy enyhe mozdulattal elhárította magától, miáltal a Torpedóromboló Jeanette teljesen összetörte az előbb elhagyott széket.

– Bugris! – szisszent fel. – Hát ez micsoda durva disznóság volt? Maga így bánik egy úrinővel?

– Úrinővel még sohasem bántam így! – felelte higgadtan Makensy. – Tudtommal én téged távolítottalak el az ölemből, nem pedig valami úrinőt!

– Úgy?… Arra céloz ezzel, hogy én nem vagyok úrinő?

– Hát van benne valami!… És miért magázol? Megbolondultál? Az utóbbi időben már nem lehet kibírni nálad a nagyzási mániát!

– Hagyja Jeanette! – szólt most közbe Bubi. – Ez a koszos fráter soha életében nem tudta,

hogy kell viselkedni rendes társaságban! Mit akar egy ilyen analfabétától!

– Az öregapja az analfabéta, de nem én!

– Hiszen azt sem tudja, hogy mit jelent ez a kifejezés!

– Majd magától fogom megtanulni! Az első pillanattól kezdve tudtam, hogy büntetett előéletemre célozgat! De legyen nyugodt! Majd kezembe veszem a torkát!

És felállt.

Mire Bubi is felemelkedett. Mindketten a késük után nyúltak.

A másik sarokban ülő előkelő társaság kíváncsisággal vegyes izgalommal szemlélte a jelenetet. A fehérruhás Lilian nem látszott túlságosan ijedtnek, Mimi azonban kétségbe esve tördelte a kezét és elkékült szájjal suttogta:

–Rettenetes!… Nekünk pont ide kellett jönni? Ennek a sir Cecilnek mindig ilyen ötletei vannak!

– Nekem? – kérdezte sir Cecil. – De hiszen Don José proponálta ezt a helyet, azt mondta, hogy itt akar témát keresni egy képéhez!

– Na, kenjék rám a dolgot! – mondta Don José Perenna, a híres spanyol festő, bámulatosan vékony, siránkozó hangon. – Én csak megemlítettem, hogy… izé… esetleg a téma, de a végső döntést Lilian hozta!

– Ne vitatkozzunk ezen, hölgyeim és uraim! –mondta a Pierre nevű fiatalember. – Bevallom férfiasan, hogy nekem tűnt fel ez a kocsma!

– Úgy van! Monsieur Bayanne mondta! – suttogta rekedten Mimi. - Ő az oka annak, hogy valamennyien itt pusztulunk!… Nézze, nézzék!… Ezek már szurkálnak!

A matrózok, amint ezt már a fejezet élén is jeleztük, szépen, csendesen, diszkréten szurkálták egymást. Nem sok meggyőződéssel tették, mert fogalmuk sem volt róla, hogy a mai bevétel elégséges lesz-e az elmaradt fizetések összegének összehozásához. Később azonban, amikor látták, hogy Pierre Bayanne mintegy társaságának megnyugtatására pezsgőt bontat, jobb kedvre derültek kissé és mozgásukon most már bizonyos eltökéltség látszott.

Teljesen nyugodt az egész társaságban csak a Torpedóromboló Jeanette maradt. A terebélyes hölgy már felkászálódott az összetört szék romjai közül, kecses szökkenéssel felpattant az asztal tetejére, amely megreccsent súlya alatt, formás, kissé vaskos lábait elégedetten lógászta és kedélyesen átszólt a hozzá legközelebb ülő Mimihez.

– Most mit szól mademoiselle?… Ezek a gyerekek minden apróságért olyan idegesek lesznek!… Én mondom magának, csak matrózokkal ne kezdjen soha!

– Én? – sikoltotta rémülten Mimi és csaknem idegrohamot kapott ettől a gyanúsítástól. – Ilyet nekem ne mondjon nagysád!… Hogy én egy matrózzal…

– Nono! – jegyezte meg a háttérben a nyugodtan késelgető Golyó Jimmy. – Kegyed ennyire lenézi a matrózokat? Észrevehette már, hogy akad köztük egészen szemrevaló fiú is!

És kihúzta magát, mintegy jelezve, hogy nem idegen emberre értette a *„szemrevaló”* jelzőt. Kis idő múlva még vigyorogva hozzá is tette.

– Csak nézzen meg jól, mademoiselle és vallja be, hogy ilyen vállakról, meg öklökről álmodott mindig!

Az estélyi ruhás Mimi borzadva takarta el arcát. Pipike, a Tenger Réme elégedetlenül szívta a fogát a háttérben, mert túlzásnak tartotta, hogy Golyó Jimmy belekeveri az előkelőségeket is a nézeteltérésbe. Integetett is a volt cowboynak, ez azonban nem vette észre. És vigyorogva folytatta.

– Tudom, hogy kissé hiányos a frizurám, de mit csináljak, ha egy nyavalyás indián merő neheztelésből lehúzta a fejbőrömet! Attól még a Golyó Jimmy lehet egészen ellenállhatatlan

fickó!

És egy-két lépéssel közeledett az urak asztalához.

Mimi olyan veszett sikoltozásba kezdett ettől a közeledéstől, hogy a szmokingos, gesztenyebarna hajú Pierre Bayanne időszerűnek látta a közbelépést. Felállt és mosolyogva odalépett a kopasz matrózhoz.

– Folytassa talán a vitát a társaival, öregem! –mondta nyugodtan. – A hölgyeket idegesíti a jelenléte!

Golyó Jimmy alapjában véve rendes és csöndes fiú volt és legfeljebb két hibájáról tudtak a társai. Az egyik a hiúsága volt, a másik pedig, hogy nem bírta az italt. Matróznál, különösen, ha az illető cowboy volt valamikor, ez elég szokatlan jelenség.

Arra azonban sem ő, sem társai nem gondolt soha, hogy ez az alapjában véve ártalmatlan két tulajdonság milyen tragédiákat idézhet fel.

Mert ha Golyó Jimmy valamivel kevésbé hiú és valamivel jobban bírja az italt, akkor ebben a kocsmában nem történik haláleset, akkor egy légionista nem él vissza a szuronyok erejével és egy kis ország nem veszti el az önállóságát.

Ilyen hordereje lehet néha két, nem is olyan túlságosan elviselhetetlen emberi tulajdonságnak.

***

Golyó Jimmy tehát túllépte hatáskörét. Pipike, a Tenger Réme annak idején lelkére kötötte valamennyiüknek, hogy csak egymás közt hancúrozzanak, és ne vonjanak bele senkit a helyiség esetleges előkelő vendégei közül. A megskalpolt cowboy azonban részint sértve érezte magát Mimi Walker becsmérlő megjegyzéseitől, másrészt pedig egy hajtásra itta ki azt a három deci rumot, amit a tulajdonos az előkelő vendégek megérkezése fölötti örömében felszolgált alkalmazottainak.

Ennek tulajdonítható csupán, hogy nagyon rossz néven vette Pierre Bayanne rendreutasító szavait. És habozás nélkül kikérte magának ezt a rendreutasítást.

Pierre Bayanne ettől nekirepült az asztalnak. Lesodort a székéről két lordot, a következő pillanatban azonban már talpon volt és akkora pofont adott Golyó Jimmynek, hogy a volt cowboy keresztülesett három legközelebbi asztalon és teljesen összetörte az italpult alját.

A matrózoknak villant a szemük. Eddig egyáltalán nem volt komoly a verekedés náluk, melankolikus unalommal nyomogatták egymáshoz a színpadi késeket és unottan figyelték, ahogy a puha pengék engedelmesen visszaszaladnak a markolatba. Ez a pofon azonban, melyet Pierre Bayanne adott egy társuknak, igazi, lélegzetelállító, becsületes, mintapofon volt, olyan, amelyik csak két érzelmet válthat ki egy érzékeny matrózlélekből. Az egyik az elismerő csodálkozás, a másik pedig a viszonzás vágya… Egyszerre hárman indultak Pierre Bayanne felé és nem volt kétséges, hogy a fedélzeten rendezett boksz-meccsek kohójában acélosra edzett tengerészöklök rövid idő alatt porhanyóssá verik a szmokingos, karcsú fiatalember merészen előremeredő állát.

Pipike, a Tenger Réme már látta, hogy teljesen kicsúszott kezéből a dolgok irányítása, lehunyta a szemét, keresztet vetett és halkan morogva imádkozott. Torpedóromboló Jeanette abbahagyta a láblógatást és aggódva előrehajolt az asztal tetején, mert látta, hogy itt komoly baj van, hogy ezek a fiúk most készülnek igazán túllépni a hatáskörüket és emellett még az is bántotta, hogy ezt a nagyon jóképű, csinos, rokonszenves arcú fiút, feltétlenül ripityára veri a felbőszült társaság.

A felbőszült társaság két vezető tagja azonban nem vesztette el teljesen a józanságát. Régi

szakemberek voltak és a felindulásuk mindig bizonyos határok között maradt. Tudták, hogy részint a Pipikével való megállapodás, részint a későbbi esetleges rendőri beavatkozás miatt, jobb, ha elkerüli az úri néppel való összekoccanást. Ez a két ember a Sánta Makensy és Bubi, a mesztic óriás volt.

Összevillant a szemük. Régi, megszokott cinkos pillantás volt és azonnal megértették egymást. Makensy, aki távolabb állt, alig észrevehetően megbillentette a fejét a fiú felé és Bubi bólintott, hogy igen, érti a figyelmeztetést. Medvetestétől egészen váratlan, villámgyors mozdulattal előrevetette magát, mielőtt még három társa Pierre Bayanne közelébe ért volna.

Nem is húzta hátra az öklét. Bubi, a mesztic, matrózkörökben ismert volt híres, úgynevezett rövidhorgos ütéseiről. Ez volt az az ütés, amivel másfél évvel ezelőtt a Gaurizankár fedélzetén kiverte a döntőből Bob Fullert, a néger bajnokot és amely után, még Bob Fuller társai is elismerően említették, hogy soha életükben nem hitték volna, hogy minden látható lendület és erőlködés nélkül ilyen apróra lehet törni a matrózok bajnok boxolójának állkapcsát.

Bubi, a mesztic, most tehát megismételte ezt a bravúros rövidhorog-ütést. Annyira lendület nélkül csinálta, szinte csak csuklóból és könyökből, minden váll és derékmozdulat nélkül, hogy a társaság tagjai nem is követhették szemmel az óriási öklöt és csak azt látták, hogy Pierre Bayanne két-három tántorgó lépést tesz jobb felé, egész testével valami különös módon leng a levegőben, láthatóan rettenetesen szédül, mert teljesen kifordul a szeme, aztán arccal előre felbukik közvetlenül társasága közelében.

Egy pillanatra csend lett. Sir Cecil, aki sportember volt, felugrott ugyan, de Lilian rátette a kezét a kezére és kényszerítette, hogy visszaüljön. Lilian ugyanis időközben elfogta a Sánta Makensy pillantását. Ebben a pillantásban volt valami kérő és megnyugtató. Lilian minden nagyobb erőlködés nélkül kiolvasta belőle, hogy ez az egész dolog előre megfontolt szándékkal történt, még hozzá Pierre Bayanne érdekében. Az volt ebben a pillantásban, hogy jobb lesz, ha a kisasszonyka távol tartja az urakat a további beavatkozástól, mert elhiheti a kisasszonyka, hogy ezek a matrózok itt vele, a hunyorgató Makensyvel együtt derék, ártalmatlan fickók és ez a marha mesztic, ez a Bubi csak azért ütötte le a fiatalurat, hogy megvédje a további kellemetlenségtől. Ezt mind pontosan kiolvasta Lilian a Sánta Makensy pillantásából, és ezért tartotta vissza sir Cecilt a közbelépéstől.

A matrózok időközben lecsillapodtak és ismét egymás felé fordultak, hogy folytassák a napidíjjal jutalmazott műverekedést. Időközben már Golyó Jimmy is magához tért és újra a küzdők közé furakodott.

A színpadi kések szelíden, engedelmesen szaladtak vissza markolataikba. Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó és három légionista lépett be, kezében tartott szuronyos puskával.

Egy őrjárat!…

Ilyenkor, este nyolc óra tájban ilyen járőrök tűnnek fel itt is, ott is, a kikötő kocsmái előtt. Légionistánál a rendesnél is nagyobb kellemetlenséget jelent, ha a takarodó után tér haza. A légionista azonban ezekkel a kellemetlenségekkel csak addig számol, amíg nem keveredik verekedésbe.

Abban a pillanatban, amikor bármilyen nézeteltérésre kerül a dolog, a kikötői szegénylegények, vagy az arabok és a légionisták között, az utóbbiak megfeledkeznek függelmi szabályzatról, takarodóról, következményekről és a szakemberek boldog révületével átadják magukat a verekedésnek.

A függelmi szabályzat, az altisztek szigora, a légió fegyelme mindent a világon el tud érni ezeknél a katonáknál, csak azt nem, hogy egy verekedést idő előtt befejezzenek.

Az őrmesterek kénytelenek voltak beletörődni ebbe és miután ők is felelősséggel tartoznak feletteseiknek, inkább azt a megoldást választották, hogy nyolc óra tájban járőrök

nyomuljanak be minden olyan helyiségbe, ahonnan verekedés zaja hangzik az utcára és nézzék meg, hogy a verekedők között akad-e légionárius? Ha akad, akkor a járőrnek kötelessége egy hallgatólagos megegyezés alapján gyorsan megverni a bent dulakodó légionisták ellenfeleit, aztán fülön csípik társaikat és kihozzák a veszedelmes helyről.

Ilyen járőr volt ez a három ember is, aki most belépett a Tenger Rémébe. Vezetőjük, egy vidám arcú, kellemes külsejű, a légió érdemérmével kitüntetett közlegény, körülvillantotta a szemét a helyiségben, egyetlen pillantással megállapította, hogy csak matrózok verekednek, egy bajtárs sincs itt és máris félfordulatot tett, hogy társainak hátra arcot vezényeljen.

Ez a félfordulat azonban abbamaradt. A légionista észrevette, az arcra borulva még mindig a földön fekvő, szmokingos Pierre Bayannet. Valami különöset láthatott, mert reccsenő hangon rákiáltott társaira, mire a két másik súlyba kapta puskáját és az előremeredő szuronyok hegyén megvillant a lámpafény.

Ő maga néhány gyors lépéssel a földön fekvőhöz sietett, letérdelt melléje és maga felé fordította. Egy pillanatig megdöbbenve, összehúzott szemmel, mereven nézte, aztán felemelkedett.

Olyan különös volt, ez a gyorsan lepergett némajáték, hogy a matrózok abbahagyták a verekedést és kíváncsian közelebb jöttek.

A légionista most a társaság felé fordult és arcára esett a fény. Lilian, a fehér estélyi ruhás lány halk sikolyt nyomott el azzal az ijedt mozdulattal, amivel szája elé kapta a kezét. A légionárius máris visszafordult a matrózok felé, aztán keményen a háttérben álló, rémült arcú Pipikére nézett. Aztán megint a matrózokra.

– Ez az ember halott! – mondta csendesen, szinte suttogva és a földön fekvő Pierre Bayanne felé biccentett a fejével.

Pipike úgy érezte, hogy pillanatokon belül megfullad.

– Mi?… Micsoda?… Ne beszéljen őrültségeket!

– Ezt az embert megölték! – ismételte még talán az előbbinél is halkabban a katona, de minden halksága ellenére is acélkeményen dobta ki magából a szavakat.

– Marhaság! – lépett most elő a háttérből Bubi, a mesztic. – Ezt a pasast én ütöttem le! És vigyáztam, hogy ne öljem meg! Elhiheted, hogy ismerem az ütésem erejét!

A katona egy pillanatig farkasszemet nézett a mesztic óriással.

– Elhiszem! – felelte aztán. – Nem is a te ütésedtől halt meg! Attól, hogy valaki egy kést döfött az oldalába!

Lilian ismét szája elé kapta a kezét, hogy ne sikoltson. Az arca halálsápadt volt. A társaságának többi tagja is elfehéredett a váratlan fordulat okozta ijedtségtől. Az enervált Don José Perenna ájultan lefordult a székről, Mimi pedig nyöszörgött és a hirtelen fellépő sokktól rángatózni kezdett a füle.

Pipike, a Tenger Réme keserves siránkozással előcammogott a háttérből.

– Kérem… itt valami tévedés lesz! – siránkozott. – Teljesen lehetetlen, hogy ezt a fiatalembert megkéselhették volna!

– Miért lehetetlen? – kérdezte a katona. – Hiszen, mikor beléptem, itt minden matróz kezében kés volt!…

– Hiszen ez az! – nyöszörögte Pipike, a Tenger Réme. – De nem tűnt fel magának, hogy ezeken a fiúkon egyetlen sérülést nem lát?

– Hm!… Ez csakugyan…

– Ugye, szokatlan? Hát vegye tudomásul, hogy ezeknél nincs igazi kés! Nem is volt! Egyedül a Lucifer Micky hozott magával kést, mikor idekerült, de elvettem tőle, nehogy véletlenül azt használja… betettem a fiókomba!… Nézze csak meg ezeket a késeket! Színpadi

tőrök és még egy egeret sem lehet megölni velük!

A légionárius két társa felé fordult.

– En rcute!… – kiáltotta. – Kikutatni a matrózokat!

A katonák előreszegzett szuronyokkal közelebb léptek. Sorra kikutatták a matrózokat és megvizsgálták a színpadi késeket. Az őrjárat fiatal vezetője maga is részt vett ebben a munkában. Most megállt egy egészen gyerekarcú, karcsú tengerész előtt. Egy pillanatig mereven nézte. A másik ugyancsak mereven és keményen nézett vissza.

– Ez a Lucifer Micky! – jegyezte meg Pipike, mert már elviselhetetlennek tartotta a csendet.

– Ettől vette el a kést? – kérdezte a légionista.

– Ettől!

– És hová tette?

– Az italszekrény középső fiókjába!

– Mutassa!

Pipike az italszekrényhez lépett. Közben ezer bocsánatot kért az előkelő társaságtól, hogy ilyen kellemetlenségbe keveredtek egyébként pompás hírű helyiségében és külön elnézést kér sir Ceciltől, hogy zavarnia kell, de kénytelen vele, mert a lord, ahogy kissé hátratolt székén üldögél, könyökét éppen a szóban forgó italszekrénynek támasztja.

A lord készséggel helyet adott, Pipike pedig kinyitotta a fiókot, belenézett, belenyúlt és elfehéredett szájjal suttogta.

– A kés… eltűnt!…

A légionárius bólintott, mint aki körülbelül valami ilyesmit várt, aztán az előtte álló Lucifer Mickyre villantotta a szemét.

– Nézd meg, hogy a te késed-e az? – A Pierre Bayanne oldalából kiálló késre mutatott.

A fiú megrezzent, halálsápadt lett és védekezően, rekedten mondta.

– Én… nem… akarom…

– Azonnal nézd meg! – sziszegte a katona és az előreszegezett szurony elindult Lucifer Micky melle felé.

Lehajtotta a fejét és lassú, vontatott léptekkel a holttesthez lépett. Mindenki látta, hogy remeg a térde, amint lehajol.

Aztán felegyenesedett. Fakó, tompa fahangon mondta:

– Igen… Ez az én késem!…

Egy pillanatra rettenetes csend lett. A légionista ekkor társai felé fordult és Micky felé intett.

– Közrefogni!…

Aztán két gyors lépést tett az előkelő társaság asztala felé. Megállt és egy pillanatig mereven nézte őket. Lilian felemelkedett, és mint ahogy legfeljebb kísértetekkel szoktak társalogni, szaggatott, rémült hangon mondta.

– Egon!… Maga… maga… él?…

– Nem élek, mademoiselle! – hangzott a válasz.

Ez furcsa volt. Megint csend lett. A leány ismét erőt vett magán és megszólalt.

– Egon… én… ez most…

– Nincs szerencsém önt ismerni, mademoiselle! – hangzott a kimért válasz. – Fogalmam sincs róla, ki az az Egon, akit ön említ! Önökkel különben sincs dolgom! Néhány kérdést csupán!… Melyik hotelben szálltak meg?

– Ne feleljen! – kiáltott sir Cecil izgatottan. – Ennek a katonának nincs joga, hogy ilyen kérdéseket tegyen fel! Ez a rendőrségre tartozik! Majd elmegyünk a rendőrségre és igazoljuk

magunkat!

– A Lloyd szállóban lakunk! – suttogta Lilian, ügyet sem vetve a lord közbeszólására.

– Egyik társam odakíséri önöket! A hotelt nem hagyhatják el! Megértették?

– Igen! – mondta a lány. – Úgy lesz, ahogy mondja! Felelek érte!

– Nem értem önt Lilian! – mondta mérgesen sir Cecil. – Értse meg, hogy ennek a katonának nincs joga ilyen intézkedésekhez!… És önt sem értem! – fordult a légionárius felé. Önnek az volna a kötelessége, hogy értesítse a rendőrséget! Milyen érdeke magának, hogy a saját szakállára intézkedjen? Mi köze magának ehhez a fiatalemberhez?… Ehhez a Pierre Bayannehoz… aki… hm… ilyen sajnálatosan… szerencsétlenül járt!…

– Van hozzá közöm! – hangzott a halk, nagyon nyugodt és nagyon kemény válasz. – Ez a fiatalember az öcsém!…

***

Erre a kijelentésre hosszan tartó, dermedt csend támadt. A társaság tagjai elhűlve pillantottak egymásra. Valaki feltámogatta az ájulásából lassan magához térő Don José Perennát.

A légionárius már el is fordult a társaságtól. Intett az egyik társának, aki Lucifer Micky mellett állt.

– Indulj! Bevisszük!

A Sánta Makensy igen kellemetlenül érezte magát. Ez a fiú, ez a Lucifer Micky nemrég van velük. Két héttel ezelőtt került újoncnak arra a hajóra, amelyiken ő volt kormányos. Lelkesen és bajtársi együttérzéssel részt vett abban a verekedésben, amelyiknek következtében a kapitány, a fedélzetmester és a főgépész kórházba került, és amely miatt elvesztették állásukat. Nem hagyhatta, hogy egyszerűen elcipeljék ezt a kedves, szolgálatkész, tapasztalatlan fiút.

- Szerintem - mondta és előrelépett - , ehhez nincs jogod! Mit akarsz ettől a fiútól?
- Semmi közöd hozzá!
- De igenis, van közöm hozzá!… A mindenségit!… Azt hiszed, az csak úgy megy? Elvinni valakit, mert neked úgy tetszik?
- Igen! - mondta csendesen a katona. - Az csak úgy megy!
- Könnyen legénykedsz, mert szuronyos puska van a kezedben!

A légionista vállat vont, egy székhez támasztotta puskáját, aztán visszafordult Sánta Makensy felé.

- Már nincs a kezemben szuronyos puska! - mondta, még mindig nagyon csendesen. - És mégis legénykedem!

Ezzel minden további szó nélkül pofon ütötte a köpcös, széles vállú matrózt. Sánta Makensy valóságos szaltót csinált a levegőben, végigcsúszott három asztal alatt, beleverte fejét a falba és elájult. A katona ismét kezébe vette a szuronyos puskát és csendesen kérdezte.

- Van még valakinek kifogása ellene, hogy elvigyem ezt a fiút?

– Hát… ahogy vesszük! – jegyezte meg a háttérben a Torpedóromboló Jeanette. – Őszintén szólva nekem kedvencem ez a gyerek és az első pillanattól kezdve úgy szerettem, mint a mamája lennék!… Téged már régen ismerlek és mindig nagyon rendes embernek látszottál! Nem értem, hogy most minek kell ilyen ellenszenves módon bakafántoskodni?… Jelentsd az egész disznóságot a rendőrségen és kész! Ehhez a fiúhoz semmi közöd!

– Van közöm hozzá!

– Na, ne viccelj! Remélem, nem akarod azt mondani, hogy ez is az öcséd?

– A pillanat nem alkalmas ilyesmire – felelte csendesen a katona –, de mégis azt kell mondanom, hogy nevetni fogsz, Jeanette!… Vedd tudomásul, hogy ez a fiú is az öcsém!…

Ezzel intett a társának és a csendesen, sápadtan álldogáló Lucifer Mickynek.

– Mehetünk!…

MÁSODIK FEJEZET

Néhány szó a következmények előzményeiről. Egon Bayanne tintát kér, de nem iszik belőle, noha rumszaga van. Ehelyett levelet ír.

A gomba módra szaporodó Bayanne-öccsök históriája ezen az alapon semmi szín alatt nem folytatható. Készséggel belátom, hogy az olvasó jogosan követelhet némi magyarázatot. Magyarázatképpen leghelyesebb lesz, ha elmondom a fentiek előzményeit, mely előzmények egy család legbelső ügyeibe, egy illegális utazásba és néhány legalábbis pofonba nyúlnak vissza…

Egon Bayanne körülbelül nyolc hónappal ezelőtt érkezett Afrikába. Ha történetesen megérkezése előtt vagy után letartóztatták volna az illetékes hatóságok, különös ismertetőjelként feljegyezhették volna róla, hogy a két keze, az orra, és a jobb füle és az álla meglepően kátrányos. E szokatlan különös ismertetőjeleket annak lehet tulajdonítani, hogy a hajó, amellyel Egon Bayanne érkezett, kátrányt szállított Oránba.

Egon Bayanne gyermekkorában rendkívül szerette a kátrányszagot és órákig el tudott ácsorogni annakidején a kátránnyal bedolgozó munkások és a kátrányfőző-katlan közelében. E szerelméből utazása alatt teljesen kiábrándult. Egon Bayanne utazása alatt több ízben már jó eleve elátkozta azt az afrikai műutat is, amelyet a kátrányszállítmányból építeni fognak.

Megérkezése egyébként meglehetősen kínos feltűnést keltett a kikötő tájékán. Ez a vidám fiatalember még így, ahogy volt, kátrányos állapotban is, kedélyesen és csinosan hatott, csak azt nem értette senki, hogy elegáns, nagykockás pizsamanadrágjához miért hord szmokingkabátot és világoszöld szattyánbőr papucsot. Ez a kissé szokatlan öltözködési mód azonban szemmel láthatóan nem zavarta, jókedvűen, fütyörészve sétált végig a dokkok között, majd zsebébe nyúlva kivett néhány aprópénz-darabot, kasszát csinált, elégedetten bólintott és betért a legközelebbi kocsmába, hogy megreggelizzen.

Reggelije elfogyasztása után nyugodt, magabiztos, határozott léptekkel felkereste a rakodópart raktárfelügyelőjét és felajánlotta szolgálatait.

A raktárfelügyelő néhány keresetlen szóval kifejtette előtte, hogy a zsákhordáshoz csak a legritkább esetben alkalmaznak elmebeteg aranyifjakat, de ha ilyesmi mégis előfordul, akkor kizárólag olyanokkal tesznek kivételt, akik komoly testi erőt képviselnek és nem olyan nyálasszájú nyámnyila tacskók, mint a tisztelt előtte szóló.

A raktárfelügyelő később huzamosabb ideig kezelés alatt állott, a mentők kikötői kirendeltségének segélyhelyén. Kissé kedvetlen volt és megviselt, mikor ismét visszatért irodájába, kedvetlensége azonban minden átmenet nélkül vad dühvé változott, mikor a pizsamanadrágos, szmokingos ifjúval találta magát szemközt, aki elnéző mosollyal, türelmesen várt rá, miközben egy óriási köteg sportszöveten heverészett és a raktárfelügyelő szivarját szívta.

Mikor az elsősegélyben részesített egyén belépett, a szmokingos ifjú lepattant a bála tetejéről, udvariasan megemelte valamikor fehér, most azonban kissé kátrányos panamakalapját és megvesztegetőn kellemes csevegő modorban így szólt.

– Nevem Egon Maria Paul Gaston Silvian Bayanne! Nem tudom, emlékszik-e még rám uraságod? Én vagyok az a rokonszenves ifjú, aki az imént megdorgáltam, mert általános testi gyöngeségem miatt nem akart alkalmazni, mint rakodómunkást! Arra az esetre, ha az időközben lejátszódott események folytán megváltoztatta volna rólam alkotott hibás és kissé elhamarkodott véleményét, legyen szabad ismételten felajánlani szolgálataimat!

A raktárfelügyelő meglepetésében kinyitotta a száját, aztán újra becsukta, majd újra

kinyitotta és mindenki lemerte volna fogadni, hogy most ordítani fog.

De nem ordított. Nagyot nyelt, aztán elismerésreméltó önuralommal, csendesen mondta.

– Maga nyavalyás kis hitvány fráter! Ne gondolja, hogy azért, mert orvul megtámadott és inzultált, most megváltozott a véleményem magáról! A zsákhordás is más és a pofozkodás is más! A pofozkodáshoz elég az ilyen kültelki csibészek ügyessége, amellyel még a magamfajta jól megtermett és magánál legalább ötször erősebb embert is meg lehet lepni és pillanatnyilag le lehet győzni! A zsákhordáshoz azonban olyan testi felépítettség kell, mint az enyém, aki valamikor szintén, mint dokkmunkás kezdtem pályafutásomat!

Egon Maria stb. stb. Bayanne elnézően és kedélyesen mosolygott, aztán megfogta a raktárfelügyelőt az övénél fogva, magasra emelte és kiejtette a félemeleti ablakon. Nyomban ezután újra helyet foglalt a szövetbálán, meggyújtotta az időközben kialudt szivart és türelmesen várt, amíg a raktárfelügyelő újra visszatért a mentőkirendeltség kötözőhelyéről. Ez félórával később megtörtént. A raktárfelügyelő belépett az irodába és mikor meglátta a szmokingos ifjút, kissé felhős lett a homloka. A fiatalember újra lehuppant a szövetkötegről, ismét megemelte enyhén kátrányozott panamakalapját és megvesztegető mosollyal mondta.

– Lehet, hogy kissé ismerősnek tűnik az arcom? Nevem Egon Maria…

– Elég! – üvöltötte a raktárfelügyelő. – Mit akar?

– Úgy gondoltam… hogy ha esetleg adódna a számomra itt valami munka!… Szívesen vállalnám… Ne vezesse félre a mélyen tisztelt felügyelő urat csinos és karcsú alakom! A zsákhordáshoz megfelelő erővel rendelkezem, amit alkalomadtán hajlandó vagyok bebizonyítani! Ha óhajtja!…

– Nem, nem! – vágott közbe sietve a raktárfelügyelő. – Inkább elhiszem! Itt van egy cédula, jelentkezzen a négyes számú raktárnál! Néhány perc múlva megkezdik ötven vagon korpának a behajózását! Napidíja húsz frank!

– Nagyon köszönöm a szíves jóindulatát! – mondta vigyorogva Egon Bayanne és sietve távozott, mire a feléje hajított tintatartó csak a deszkaajtót találta el és sötétlilára festette.

Így kezdődött Egon Bayanne afrikai karrierje.

És ez a karrier még kikötői értelemben is meglepő gyorsasággal ívelt felfelé. Három nappal később Térdigvérben Jack, az oráni külváros legrettegettebb vezéralakja, aki mindenfajta bér- és orvgyilkosságot jutányos áron vállalt, szavahihető tanúk előtt kijelentette, hogy ezt a vigyorgó pofájú, pimasz tacskót az első adandó alkalommal cafatokra tépi, mert fülébe jutott, hogy tegnap este hosszabb ideig térdein ringatta Platina Pipit. Még hozzá nyílt színen, az Emberevő Őzikéhez címzett kocsmában. Márpedig köztudomású, hogy aki Platina Pipihez hozzá mer nyúlni, az vele Térdigvérben Jack-kal találja magát szemközt.

– Igen – ismételte rekedt, mély hangján Térdigvérben Jack, jóval térden felül is vérben forgó szemekkel –, mindenkinek, aki Oránba teszi a lábát, kutya kötelessége tudni, hogy Platina Pipi az én menyasszonyom!

– Nem gondolod Jack – kérdezte félénken egy roppant széles vállú, volt kanadai favágó, akit errefelé csak Swing Totó néven ismertek –, nem gondolod kérlek, hogy legelsősorban Pipinek kellene tudni? Utóvégre talán neki is volt valami beleszólása abba, hogy annak a tacskónak az ölében üldögélt!

– Fogd be a pofád! – hangzott a választ. – Ne gázolj a menyasszonyom becsületébe! Az a csibész minden valószínűség szerint erőszakoskodott Pipivel!

– Úgy éljen a maga nyolcszögletű feje! – szólalt meg Platina Pipi, aki ebben a pillanatban lépett be. – Maga nagyon téved, ha azt hiszi, hogy velem csak úgy lehet erőszakoskodni!

– Úgy? Hát akkor minek tulajdonítsam maga bestia, hogy az ölében ült?

– Ellenállhatatlan lelki kényszer hatása alatt tettem! – mondta a leányka, lesütött

szemmel. És felhajtotta a Térdigvérben Jack előtt álló két deci rumot.

– Úgy? – ismételte Jack. – És ezt nyíltan bevallja!

– Miért ne vallanám be? Tisztességes nőnek nincsenek titkai!

– Most magáról van szó! – mondta Térdigvérben Jack. – Ujjat mer húzni velem?

– Miért ne mernék? – vonogatta a vállát Platina Pipi. – Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy félek magától! Dromedár, bivaly! Vagy talán engem is meg akar gyilkolni, mint annyi mást ezen a tájon?

– Nem! Magát nem! – morogta kissé bizonytalanul, aztán felcsattant a hangja. – De majd azt a tacskót!… Azt igen! Csak kerüljön egyszer a szemem elé!

– Hát ne álljon neki háttal, akkor mindjárt a szeme előtt lesz! – felelte jelentősen a lány.

Térdigvérben Jack megfordult. És szembenézhetett a vidáman mosolygó Egon Bayannevel, aki most is pizsamanadrágban és szmokingkabátban volt, bár a jól szabott estélyi öltöny mindkét vállát erősen megviselte a három nap óta tartó zsákhordás.

Térdigvérben Jack nem volt az az ember, aki sokáig habozik. Minden további nélkül egy asztalt vágott Egon Bayannehez, aki az utolsó pillanatban hirtelen lehajolt, mintha világoszöld szattyánbőr papucsát akarná megigazítani lábán és ezzel elérte, hogy az asztal elrepült a feje fölött.

A következő pillanatban egy jobbkezes egyenes ütést helyezett el Térdigvérben Jack állán és mikor a bérgyilkos ettől a váratlan ütéstől kissé elzsibbadt térddel hátratántorodott, bal kézzel villámgyorsan háromszor gyomorszájon ütötte.

Térdigvérben Jack először életében minden rendszer nélkül vaktában csapkodott a levegőben. Ez a fiatal, vigyorgó ördög ide-oda cikázott előtte és egyáltalán nem lehetett megütni. A szemtanúk biztosra vették, hogy ezt a villámgyors cikázást, ezt az állandó táncot nem bírja sokáig, ütőereje is rövidesen csökken, és aztán következik az elpusztíthatatlan Jack ideje.

A szemtanúk azonban nem tudták, hogy Egon Bayanne nemrégiben még egy amerikai repülőakadémia hallgatója volt és ebben a minőségében két éven keresztül következetesen megnyerte az akadémia welter-súlyú boxbajnokságát. Ha tudták volna, megértették volna a pompás lábmunkát, a pontos ütéseket és a fáradhatatlanságot.

Négy perccel később Térdigvérben Jack a földön feküdt és Swing Totó, a volt kanadai favágó komor arccal, de nagy szakértelemmel kiszámolta. Utána odalépett a kissé lihegő, de még mindig vigyorgó Egon Bayannehez, felemelte a jobb karját és harsány hangon jelentette a nézőközönségnek.

– Bemutatom nektek a kikötő új királyát! – Aztán Egonhoz fordult. – Gratulálok! Az a harmadik gyomorhorog szédületes volt!

– No, ami azt illeti, a második jobbkezes egyenes ütés sem volt kutya! – mondta egy rekedtes, mély hang a háta mögött.

Térdigvérben Jack volt, aki időközben magához tért. Kissé tántorgott még, de teljesen eszméleténél volt már és hangjából elismerés csendült ki.

Negyedórával később kettesben üldögéltek az egyik sarokasztalnál. Fenyőpálinkát ittak és Térdigvérben Jack egyik roppant öklére támasztva állát, csendesen sírt.

– Tudod kérlek – mondta könnyeit törölgetve –, azt nem bánom, hogy legyőztél! Szabályos küzdelem volt és tudom, hogy minden nagy verekedőt megvernek egyszer!

– Hát akkor miért sírsz? – érdeklődött szelíd, barátságos hangon Egon.

– A lány miatt! – vallotta be a másik. – Fogalmad sincs róla, mennyire szeretem ezt a kis bestiát és fáj nekem, hogy hűtlen lett hozzám!

– Hova gondolsz? – mondta feddő hangon Egon. – Kénytelen vagyok a legerélyesebben megvédeni őnagysága jó hírét! Meg fogsz lepődni!… Ez a lány hű hozzád!

– Ez valóban meglepne! – ismerte el Térdigvérben Jack. – Soha életében nem volt hű hozzám, miért lenne éppen most?

– Haj barátom, az egészen más! A múlthoz nem szólhatok hozzá! Csak azt mondhatom neked, hogy velem igazán nem volt semmi dolga!

– Hát akkor miért ült az öledben?

– Nyilván, mert elfáradt!

– Dehát nem volt más ülőhely az Emberevő Őzikében?

– Nem! Előzőleg volt egy kis nézeteltérésem öt új-guineai matrózzal és ez megviselte a helyiség ülőbútorait!… Hidd el, csak azért ült az ölemben és ne tulajdoníts semmiféle fontosságot a dolognak!

– Ez biztos? – szipogott Jack.

– Kérdezz meg akárkit! Mindenki meg fogja mondani! Őnagysága már rég eltávozott, mikor én még mindig a sebesülteket kötöztem! És most már ne bőgj! Nincs annál elviselhetetlenebb látvány, mint mikor egy ilyen vérengző, nagy marha ember sír!

– Csúnyának tartasz? – nyöszörgött Térdigvérben Jack.

– Csak ha sírsz! Ha letörlöd könnyeidet, ismét ellenállhatatlanul szép fiú vagy! Nézd, a Pipi már mosolyog rád! Mindjárt ide is hívom! Bárónő… –kiáltott át Platina Pipihez. – Legyen szerencsénk! Fáradjon át az asztalunkhoz!

– Hogyne, hogy az a tróger elverjen! – kiáltotta vissza a bárónő.

– Nem veri el! Legyen egész nyugodt! Hiszen szereti magát!

– Nem jelent semmit! – vont vállat Platina Pipi. – A pénzt is szereti, mégis elveri!…

De azért átjött.

A leány közelségétől Térdigvérben Jack ismét elérzékenyült.

– Pipi! – mondta sírva. – Te engem megvetsz!

– Nem vetem meg! – mondta vigasztaló hangon Platina Pipi. - Jellemtelen, hitvány, erőszakos gazembernek tartom, de nem vetem meg!

– Hát akkor miért ülsz az ilyen nyálasszájú tacskók ölébe? Szebb ez nálam? Több pénze van? Jobban ért az udvarláshoz talán? Ezt magyarázd meg nekem, Pipi, a fene egye meg a pofádat!

És megint sírt egy kicsit.

– Tulajdonképpen nem is ültem az ölébe! – magyarázta Platina Pipi. – A kocsmában nagy rumli volt, véletlenül ráléptem valakinek a kezére és megtántorodtam!

Térdigvérben Jack egyszerre felderült.

– Igaz ez, Egon? Mondd, testvérem és kenyeres pajtásom, igaz ez? – kérdezte kérlelő hangon.

– Jegyezd meg öregem – felelte tanító hangon Egon Bayanne –, hogy mindig minden igaz, amit a szeretett nő a megnyugtatásunkra hazudik!

– Ez kissé homályos volt! – mondta Jack és fáradtan végigsimított a homlokán.

– Azért volt homályos, mert aforizmának szántam!… Hát csak nyugodj meg és szeressétek egymást, gyermekeim!… Szervusz, kedves, öreg Jack! Nem ártana, ha megtanulnál kissé bokszolni! Határozottan van hozzá tehetséged, csak persze kezdő vagy még! Hódolatteljes kézcsókom, grófnő!…

Ezzel eltávozott.

Így hódította meg Oránt Egon Bayanne, Afrikába érkezésének harmadik napján.

***

Egon Bayanne a kantinban ült, kiitta maradék vörösborát, aztán intett a csaposnak.

– Tollat, tintát és papirost kérek!

A kantinos bólintott, aztán kimért még egy pohár vörösbort és Egon elé tette az asztalra.

– Hát ez mi? – kérdezte Bayanne. – Hiszen én nem ezt kértem!

– Tudom! – mondta nyugodtan a csapos. – Tollat, tintát és papirost kértél! De azt nem gondolhattad komolyan! Biztos be vagy rúgva! Hogy rendelhet valaki ilyen marhaságokat ép ésszel, amikor bort is kérhet!

– Azt akarod mondani, hogy nincs a kantinban toll, tinta és papír?

– Hát azt éppen nem mondom, véletlenül van, mert legutóbb két évvel ezelőtt, egyszer szükség volt rá! Egy Minsky nevű pasas hadba indulás előtt levelet akart írni a szeretőjének! Nagyon erős ember volt, hát a békesség kedvéért beszereztem ezt a holmit! Komolyan azt akarod, hogy idehozzam?

– Egész komolyan! Ha esetleg sietteti a dolgot, akkor bevallhatom neked, hogy én is nagyon erős ember vagyok!

– Hát csakugyan nem vagy berúgva? Nem bort akartál és tévedésből kérted azokat az… izéket?…

– Egyáltalán nem vagyok berúgva! Sőt, ha már elhoztad a bort, hát itt hagyhatod, de most már kérem gyorsan a papírt, tollat és tintát!

A csapos néhány perccel később letette az íróeszközöket Egon elé. Kissé mentegetőzve magyarázta.

– Ha gyönge a természete az illetőnek, akinek írni akarsz, kösd a lelkére majd leveledben, hogy ne csókolgassa a betűidet, mert esetleg alkoholmérgezést kap!

– Miért? – lepődött meg Egon.

– Mert a tinta beszáradt egy kicsit és kénytelen voltam rummal felhígítani!… – Dicsekvő hangon mondta. – Nézd, még itatóspapírt is hoztam!

– Remek! De most már légy szíves, vidd!

– Mit?

– Az irhádat! Egyedül akarok maradni!

Mikor ez végre sikerült, Egon bemártotta a rummal hígított tintába a tollát és írni kezdett.

Dakar, május 3.

Kedves Micky öcsém!

Egy hónapja, hogy elváltunk, helyesebben, hogy egy átvitatkozott és átiddogált éjszaka után megszöktem tőletek. Az az érzésem, hogy ti vártátok is ezt, illetve tartottatok tőle, mert másként elképzelhetetlen lenne, hogy ellopták a nadrágjaimat és cipőimet.

Ilyen csekélységek azonban az adott körülmények között nem tartottak vissza engem. Jól megfontoltam ezt a lépést, tiszta dolog, hogy nem tehettem egyebet.

Emlékezetedbe idézem a meglepetésnek azt a néhány igen súlyos pillanatát, amikor megtudtuk, hogy elhalt nagybátyánk röviddel halála előtt tönkrement és csak vagyonának roncsait hagyta ránk. Ez a szerencsétlenség áthúzta minden számításunkat. Komoly veszélyben láttam mind Pierre öcsém, mind pedig a te jövődet és karrieredet. Az a hatvan-nyolcvanezer frank, amely az árverés után megmaradt, nevetségesen kis összeg három olyan fiatalembernek, aki a pályája elején áll és számottevő tényező akar lenni a társadalomban.

Amerikában a repülőakadémián megtanultam a nehézkedési törvény minden csínját-bínját. Tudom, hogy ha a repülőgépben motorhiba történik, mennyi az a terhelés, amit az ilyen gép kibír, és amivel eljuthat a legközelebbi repülőtérig. Tudom azt is, hogy az ilyen módon feleslegesnek, illetve többletnek mutatkozó terhet el kell távolítani a gépből, nemegyszer

megtörténik, hogy az ilyen teher nem holt tárgy, hanem élő ember. Az élő ember ilyenkor meghúzgálja az ejtőernyő szíjazatát és kiugrik a gépből, hogy ennek fejében a többieket ne érje baleset.

Én tehát öregem, most ugyanezt teszem. Kiugrom a gépből, azon az alapon, hogy a nagybácsi tönkremenése folytán az életünkön támadt motorhiba ne legyen végzetes. Az ötven-hatvanezer frank, amint említettem, nem bírja el hármunk súlyát. Ezért ugrom ki.

És még valamit. Hármunk közül mindig én voltam a legkalandosabb természetű, mindig új dolgokba kezdtem és sohasem csináltam végig semmit. Éppen ezért az új élet, amely előtt állok, nem lesz túlságosan szokatlan és nem lehet végzetes a számomra. Most majd egy-két évig nem látjuk egymást, ez azonban mit sem jelent, biztosak lehettek benne, hogy majd csak boldogulok. Ragaszkodom hozzá, minden körülmények között, hogy elfogadjátok tőlem ezt az úgynevezett áldozatot, amely tulajdonképpen nem is áldozat. Ha azt a kis pénzt csak kettőtök között kell elosztani, talán elegendő lesz. Pierre bátyád pompás diplomata-karrier előtt áll és reprezentálnia kell. Neked viszont ki kell járnod a tengerészeti akadémiát. Tiltakozom az ellen, hogy egyetlen lépést is tegyetek utánam és megkíséreljétek visszacsinálni a dolgot. Ma már nem is tehetnétek az érdekemben, mert beálltam az idegenlégióba. Túl vagyok a kiképzésen, nincs semmi bajom, vidáman és elégedetten élek. Remélem, időnként kapok majd egy-egy levelet a tengerészeti akadémiáról és a külügyminisztériumból.

Szeretettel ölel mindkettőtöket

Egon bátyád.

U. i. Ha esetleg Lilian Grouchyval találkoznál, megnyugtathatod, hogy nem kell szemrehányást tennie magának, cseppet sem vettem rossz néven, hogy a rosszul sikerült örökség hírére, nyilván családja döntésének engedelmeskedve, faképnél hagyott. Egyébként mondd neki, hogy meghaltam vagy valami más ilyen megnyugtató dolgot…

Letette a tollat kétszer is átfutotta a levelet. Aztán elégedetten bólintott, összehajtotta, borítékba tette és megcímezte.

Pour
Monsieur Lauis Miklas Bayanne,
Toulon.

Bélyeget ragasztott a levelére és zsebre vágta. Nagy gonddal megvizsgálta uniformisát, megigazgatta derékövét és kepijét, mert kimenős volt és tudta, hogy Rotonde őrmester általában meleg érdeklődést mutat a szabadnapos legénység külseje iránt.

Ezt a levelet igen fontosnak tartotta, tehát ajánlva adta fel a dakari főpostán. Utána nagy megkönnyebbülést érzett és gondtalanul fütyörészve indult el törzskávéháza felé, ahol ebben az időtájban rendszerint vidám légionisták verik az asztalhoz a kártyát és a hamisjátékkal időnként megpróbálkozó arabok fejét…

***

Hát ez volt az előzménye az első fejezetben taglalt jelenetnek, amely annyira tragikus fordulatot vett, hogy az igazán kemény fából faragott Egon Bayanne még órák múlva sem tért tőle magához.

HARMADIK FEJEZET

Micky beszámol és Egon leszámol. Legalább is hozzálát ehhez a munkához. Szerencsére ez két lábon járó tűzvész jóindulatával dicsekedhet. Erre épít mindent.

Egon Bayanne tudomásul vette, hogy a rendőrség meglepő kíméletességgel látott a gyilkossági ügy tisztázásához. Ez természetesen nem a Tenger Rémében működő matrózokra vonatkozott, akiket alaposan elővett, hanem a tragédia folyamán ott tartózkodó előkelő társaságra, akik miatt három nagykövetség tette meg azonnal a szükséges lépéseket.

Lilian Grouchyt, Mimi Fobbot és Don José Perennát azonnal elengedték, a többi úriembernek pedig néhány órával később szintén sikerült tisztáznia magát.

Ezeket a részleteket Egon az öccsétől tudta meg, másnap délután, amikor kimenős volt és Micky felkereste az Üldözött Vad nevű kocsmában.

– Legelsősorban azt magyarázd meg – kérte a legifjabbik Bayanne –, hogy miért vittél el? Csakugyan azt hitted, hogy én öltem meg Pierret?

– Nem hittem egy pillanatig sem! De jobbnak láttam, ha a katonai parancsnokságtól kér ki a rendőrség kihallgatás végett! Megvallom őszintén, arra gondoltam, hogy mégis valamelyik társad tette és ez esetben veszélyben lett volna az életed, ha közöttük maradsz!

Micky a fejét rázta.

– A fiúk közül senki sem tette! Ismerem őket!

– Na jó! – bólintott Egon. – Hát erre majd visszatérünk! Most azt mondd meg, hogy kerülsz ide?

Micky ivott egy kortyot. Aztán lehajtotta a fejét.

– Hát… – mondta vontatottan –, körülbelül úgy, mint te! Tudod, mikor eltűntél, és heteken keresztül hiába kerestünk, nagyon szomorúak voltunk mind a ketten! Egy hónap múlva aztán megkaptam a leveledet és akkor rettenetesen szégyelltem magam!

– Miért?

– Mert nekem kellett volna azt tennem, amit te tettél! Én voltam a legfiatalabb, nekem járt a legkevésbé az örökségül maradt pénzből! Szégyelltem magam, hogy nem gondoltam arra, amire te! Úgy éreztem, hogy csak én lehettem volna az a bizonyos nélkülözhető teher, amit el kell távolítani a repülőgépből!

– Szamárság!

– Hagyd! Ezt én másként érzem! Akkor néhány napig emberevő hangulatban voltam és nem tudtam Pierre szemébe nézni! Aztán visszamentem Toulonba, de se hogysem tudtam visszanyerni lelki egyensúlyomat! Végül számolni kezdtem és rájöttem, hogy az a pénz kettőnknek is kevés! Ha Pierre nem tarthat lépést a társaságával, sohasem lehet belőle semmi! Tudod, szerettem volna, ha valaha nagykövet lesz! És akkor számoltam és megint számoltam és végül úgy határoztam, hogy a motorhiba sokkal súlyosabb, mint ahogy te láttad! Ehhez én is értek valamit, mert körülbelül ez a szabály áll a túlságosan megterhelt hajóra is! Tehát az én szakmámban is van az ilyesmire példa!… Végül aztán két újabb álmatlanul eltöltött éjszaka után döntöttem! Én is kiugrom a gépből!… Illetve a hajóból! Hadd maradjon egyedül Pierre és érvényesüljön! Derék, tehetséges fiú, megérdemli!

– Őrület! Ezek szerint te…

– Igen? Egy szép napon én is eltűntem, otthagytam az akadémiát és beálltam az egyik

kereskedelmi hajóra, matróznak! Pierrenek megírtam, hogy ne keressen és megnyugtattam, hogy minden a legnagyobb rendben van, megtaláltalak téged és együttesen egy rendkívül jelentős üzleti vállalkozásba kezdtünk! Lemondtam az örökségrészemről, azzal a megokolással, hogy az üzleti vállalkozásunk eredményeihez mérten ez az összeg amúgyis nevetségesnek tűnik! Fordítsa tehát a saját céljaira az egészet! Közöltem vele azt is, hogy vállalkozásunk érdekében néhány hónapig nem kaphat tőlem értesítést és szeretném, ha e vállalkozás körülményeiről sem érdeklődne! Levelem annyira meggyőző volt, olyan őszintének látszott, hogy Pierre semmi esetre sem gyanakodhatott! De ha fel is ébredt benne a gyanú, akkor sem tehetett volna semmit, mert akkor már kint jártam valahol az Óceánon!…

– Nekem most tulajdonképpen össze-vissza kellene pofoznom téged! – jegyezte meg Egon.

– Miért? – kérdezte sértődötten Micky. – Amit neked szabad volt, azt nekem is szabad!

– Kölyök! Tíz évvel vagyok idősebb nálad! Egy húszéves tacskó nem boríthatja így fel az életét!

– Jó, jó! Mindig ezzel a korkülönbséggel jössz! Nekem ne gyere mindig ezzel a korkülönbséggel! Először is te magad is épp eléggé tejfelesszájúnak látszol! A többi meg különben sem számít. Érett, megfontolt ember vagyok! Egész ember vagyok!

– Ez csak addig marad, amíg nem törlek össze! Akkor aztán már nem leszel többé egész ember!… Folytasd!

– Már nincs sok mondanivalóm! A hajón egy hónapig szolgáltam, aztán elvesztettem az állásomat és néhány hétig elég nehéz életem volt! Aztán összeakadtam ezekkel a matrózokkal, akiket a Tenger Rémében láttál! Ők beajánlottak a saját hajójukra, de aztán volt valami verekedés és ismét elvesztettem az állásomat! Persze a többiek is, akik részt vettek ebben a verekedésben! Megint munka nélkül voltam vagy két hétig és így kerültünk aztán, mint műverekedők… vagy ha jobban tetszik, mint bérpofozkodók a Tenger Rémébe! Itt sem volt túlságosan biztató a helyzetem és végül eljött ez a nehéz tegnapi nap!… Azonnal felismertem Pierret, mikor belépett a társaságával és igyekeztem, hogy a háttérben maradjak! Aztán jöttél te!

– Tudsz arról valamit, hogy mit keresett Pierre Dakarban?

– Átutazóban volt! De, hogy hová akart menni, azt nem tudom! Amint láttad, Lilian is a társaságában volt, bár nem hinném, hogy Pierre udvarolt volna neki! Azt hiszem, Lilian megbánta az akkori viselkedését és sokáig nyomozott utánad!… A többi csupa előkelő társaságbeli alak! Sir Cecilt bizonyára ismered! Mimi Fobb valami dúsgazdag vállalkozó lánya, akinek a papája olyan kiskirályféle lehet az egyik portugál gyarmaton! Don José Perennáról már hallottál! Divatos spanyol festő! A másik két úr egy külügyminisztériumi titkár és Arnold Bent, a híres oroszlánvadász!

Egon sokáig gondolkodott.

– A rendőrség – mondta végül – csak a sötétben tapogatózhat! Munkájuknak rendkívül árthat, hogy három nagykövetség is utasította őket a tapintatos ügykezelésre! Éppen ezért nem hinném, hogy sok eredményt érnének el! Márpedig én mindenáron ki akarom deríteni és fel akarom kutatni Pierre gyilkosát!

A fiatal Micky Bayanne szeme egyszerre elhomályosodott. Egon gyorsan megfogta a vállát, megszorította és megrázta. Kissé erőltetetten ugyan, de visszatért arcára a szokott kamaszos vigyorgás és megnyugtató hangon mondta.

– Csak ne fakadj itt bőgve, öregem! Ennek most már semmi értelme! Szegény Pierre beadta a kulcsot, ezen nem lehet segíteni! Testvéri kötelességünk, hogy kiderítsük a gyilkosát! De nem szabad arra berendezkednünk, hogy most már egész életünkben a tormásfazékba nézzünk!

A mi családunkban mindig kemény legény volt a férfinép! Csak egymás életét, meg a

magunk életét tennénk tönkre, ha nem győznénk le a szomorúságunkat és nem lennénk ezentúl is azok a ruganyos lelkű, vidám fickók, akik eddig voltunk!… Hát csak fel a fejjel!… Inkább azt mondd meg nekem, hogy végképp nem tudsz-e semmit arról az ügyről, amelyikben Pierre járt!

– Nagyon keveset! Néhány héttel ezelőtt írtam Pierrenek és kértem, hogy poste restanto válaszoljon! Akkor említette, hogy egy olyan ügyet készít elő, amelyet úgyszólván csak a saját szakállára intézhet el, mert kerülnie kell minden hivatalos jelleget! A birodalomnak nem használ, ha kiderülne, hogy hivatalosan tudomása van a dologról! Nagyon valószínű, hogy most ebben az ügyben járt! Lehet, hogy az írásai közt találhattunk volna valamit, ami…

Egon megrázta a fejét és közbevágott.

– Nem voltak nála írások! Hisz éppen ez a bökkenő! Mikor ott a kocsmában szemügyre vettem a szegény kis öreget, átkutattam a zsebeit!

– Pedig én határozottan emlékszem, hogy noha a pénzét mindig csak úgy a zsebébe gyűrte, de a belső zsebében egy hosszúkás, sötétbarna levéltárcát hordott állandóan! Ha volt nála valami más írás, akkor csak ebben tarthatta!

Egon csendesen ingatta a fejét.

– Hát pedig fiacskám, nem volt nála tárca! Ebben biztos lehetsz!

– Csodálom! Pierre ettől a tárcától soha nem vált meg!

– Na jó, dehát akkor hová lett?

– Hát… izé… – szólalt meg most mögöttük egy meglehetősen zavartan csengő, érdes hang.

Arra fordították a fejüket. A hang tulajdonosa Bubi, a mesztic volt.

– Te vagy az, Bubi? – mondta barátságosan Egon.

– Halló Bubi! – szólt oda Micky is. – Na, mi van?

– Csak mert mondtátok, hogy… hol lehet az az izé… az a tárca… – felelte még zavartabban Bubi. – Ha nem veszitek rossznéven, hogy közbeszólok, mivel az utolsó szavakat hallottam… nekem van egy elképzelésem… a tárcával kapcsolatban!

– Úgy? Elképzelésed! Arra vonatkozólag, hogy hol lehet a tárca? – firtatta Egon.

– Igen! Arra vonatkozóan!

– Na és mi az elképzelésed? Szerinted hol lehet?

– Hát… – mondta elgondolkozva Bubi, a mesztic –, hát várj csak! Az a tárca például, mondjuk… nálam lehet!

Mind a ketten felpattantak az asztal mellől.

– Nálad? Hogy kerülhet az a tárca hozzád?

– Többféleképpen! Például úgy, hogy elloptam! Utóvégre, hogy kerülhet egy tárca az emberhez?… Gyakorlati tapasztalataim alapján nyugodtan erre lehet következtetni!

– Bubi! – mondta szemrehányóan Egon. – Hát te elloptad a tárcát? Igazán elloptad…

– Komolyan elloptad? – kérdezte mintegy bátyja szemrehányásainak kiegészítőjeképpen Micky is.

–Hogy komolyan-e?… Édes fiam, látszik, hogy milyen fiatal és tapasztalatlan vagy! Hát te azt hiszed, hogy lopni térfából is lehet? Vagy ha igen, akkor pont a Bubi az, aki tréfából lop? Nem fiacskám! Nyugodj bele, hogy Bubi, a mesztic mindent alaposan és mindent komolyan csinál! Különösen a lopást!

Egon lassú mozdulattal revolvertáskájához nyúlt és a nehéz katonai fegyvert kitette maga elé az asztalra, aztán csendes, nyugodt hangon mondta.

– Na, ülj le Bubi! Ülj le szépen ide az asztalhoz! És hagyd a kezedet az asztal fölött!

– Nono! Csak semmi idegeskedés! Nem kell idegeskedni! Általában hagyjuk ezt a fenyegető tónust! Ami engem illet, az ilyesmi mindig ingerültté tesz!

De azért leült. Egon várakozásteljesen nézett rá. Micky szemrehányóan. A mesztic óriás e két pillantás keresztüzében egyre idegesebb lett.

– Na, mit néztek úgy rám! Úgy csináltok, mintha soha életemben nem loptam volna még tárcát! Valamikor régen a gyermekbíróság elnöke nézett rám ilyen szemrehányóan! És az volt a pillantásában, hogy „micsoda romlottság”!

– Most talán… ne beszélj másról, Bubi! – jegyezte meg kissé fenyegető hangon, de szokása szerint egész halkan, szinte suttogva Egon.

– Már a tárgyra térek! Ne legyetek olyan izgatottak!… Egy vallomással tartozom nektek!… Amint mondtam, a tárca nálam van!… Nálam van, mert elloptam! Akkor loptam el, mikor az a pasas… illetve bocsánat… a fivéretek belekeveredett a verekedésbe!… Utóvégre nem tudhattam, hogy hozzátok tartozik! Aztán… az események túl gyorsan jöttek! Az a muki… akarom mondani a fivéretek otthagyta a fogát, illetve… beadta az ipart… jobban mondva meghalt… és nekem lelkiismeret furdalásaim támadtak! Noha nem így volt, mégis állandóan az volt az érzésem, mintha hullarablást követtem volna el! Ráadásul megtudtam, hogy a testvéretek volt és ez még csak fokozta a rossz érzésemet! Soha életemben nem történt még meg velem, de nem tudtam aludni a lelkifurdalás miatt! Nem vagyok olyan lelkiismeretlen betyár, mint gondolnátok!…

Hirtelen a zsebébe nyúlt *és* kitette a hosszúkás, barna bőrtárcát az asztalra.

– Itt a tárca! Higgyétek el, nagyon bánt, hogy így történt, mert van bennem zsiványbecsület és sohasem szerettem el a haverjaim nőit… ugyanúgy sohasem fordult még elő, hogy meglopjam a haverjaimat vagy azok hozzátartozóit! Becsületszavamra kijelentem… és remélem, ennek ellenére is elhiszitek,… hogy bele sem néztem!

– Miért nem néztél bele, Bubi? – kérdezte Micky barátságos, de szigorú hangon.

– Megmondom, kisfiam! Őszintén szólva, nagy kedvem lett volna belenézni! De legyőztem magamban a kíváncsiságot, mert megtörténhetett volna, hogy sok pénz van benne és akkor megszédülök!… Talán nem lett volna lelkierőm visszaadni! Talán megdézsmáltam volna és akkor úgy adtam volna vissza!… Egyszóval valami becstelenséget követtem volna el és ez esetben nem tudtam volna többé tükörbe nézni!

– Erről a jövőben is lebeszéllek! – vigyorodott el Egon, mert valami meghatottságfélét érzett és semmi szín alatt nem akart elérzékenyülni. – Sokkal derekabb fickó vagy, semhogy megérdemelnéd az ilyen módon eléd táruló rettenetes látványt!

– Azt akarod ezzel mondani, hogy csúnya vagyok? … Szerencsére a hölgyek nincsenek egy véleményen veled! – felelte sértődötten Bubi, a mesztic… – De most ne beszéljünk másról! Légy szíves, nyisd ki a tárcát!

– Miért olyan sürgős? – kérdezte Egon. – Végre is fölösleges, hogy ellenőrizzelek, mert részint elhiszem, hogy nem nyúltál bele, részint pedig úgysem tudom, hogy mi volt a tárca tartalma!

– Nem is azért mondom! Csak tudod, az ember néha szereti felvidítani a szívét! Hátha csakugyan nagyon sok pénz volt benne… és akkor legalább messziről lássam!

Nagyot lélegzett és szomjas pillantással meredt a tárcára.

– Tudjátok, úgy van ez – mondta –, mint mikor az ember a kocsmában rostélyost rendel, a csapos felveszi a rendelést, elmegy, aztán visszajön, és kíméletesen tudtára adja a vendégnek, hogy a rostélyos már elfogyott!… És akkor a vendég nagyon szomorúan, de valami ördögi kíváncsiságtól sarkallva megkérdezi a csapost: „És mondd, te disznó… legalább jó zsíros volt?” Hát így vagyok én is most!… Szeretném tudni, hogy jó zsíros volt-e ez a fogás, amiről most lemondok!

Egon kinyitotta a tárcát és egy csomó iratot húzott elő belőle. Átlapozta őket és Bubira

vigyorgott.

– Nincs semmi baj, Bubi! Vigasztalódj! Ez a rostélyos borzasztó sovány volt!… Nincs itt egy centime sem!

Bubi felállt.

– Hát akkor én megyek! – Nem lehetett eldönteni, hogy a hangjából csalódás vagy megkönnyebbülés csendül-e ki. Elindult, de néhány lépés után visszafordult. – Gyerekek! Egy kérésem volna!

– Nocsak, ki vele öreg! – biztatta Egon.

– Ezt a… izét… lehetőleg ne terjesszétek! Nem szeretném, hogy barátaim és üzletfeleim megtudnák!

– Miért Bubi? Hiszen nincs abban szégyen! Elég jól megindokoltad! Nem akarsz a barátaid hozzátartozóitól lopni! Ez nagyon becsületes elv!

– Félreértettél! – mondta keserves mosollyal Bubi. – Nem erre vonatkozóan kérem a titoktartásotokat!… Azt ne terjesszétek, hogy olyan tárcát loptam, amelyikben egy árva frank sem volt!… Tudjátok, ez nagyon rontaná a hitelemet bizonyos orgazdái körökben!

És most már végleg eltávozott.

***

Egon Bayanne felemelte fejét az iratok közül és öccsére nézett.

– Hát öregem – mondta –, idáig már eljutottunk! Azt már tudom, hogy szegény Pierre milyen ügyben járt! És ezen az alapon esetleg sikerül is a gyilkos nyomára akadni!

– Esetleg? – kérdezte Micky. – De hiszen egyszerű! Ha államügyben dolgozott, akkor jelenteni kell a minisztériumban! És azok majd…

– Hagyd! Ezt én is tudnám! Éppen ez az, hogy titkos megbízatása volt és az ezzel kapcsolatos fordulatokról a minisztérium semmi esetben sem vesz tudomást! Ezekből az iratokból kiderül, hogy neki mindentől és mindenkitől függetlenül, hogy úgy mondjam, a saját szakállára megegyezést kellett volna kötnie Portugál-Guinea közelében egy bennszülött fejedelemmel, hogy az illető szervezzen lázadást az országában!

– A fejedelem szervezzen lázadást a saját országában?

– Jó, jó, ezt te nem érted! A gyarmatbirodalmak néha nem dolgoznak kimondottan kíméletes eszközökkel! Ennek a néger fejedelemnek az országa úgynevezett „kímélt terület”. A vele határos két nagyhatalom féltő gonddal vigyáz egymásra, nehogy valamelyiknek eszébe jusson megszállni!

– Hát olyan értékes terület?

– Fenét! Kis sárfészek! Akkora, mint egy nagyobbfajta falu! Gazdasági szempontból legfeljebb az ott található elefántcsont jöhet számításba, az azonban semmiképpen nem ér meg egy konfliktust a két nagyhatalom között! Viszont három folyó szeli át keresztben és ez rendkívül fontos stratégiai támaszponttá teszi! A birodalomnak ezért van szüksége Labé országra!… Na már most!… Miután az említett elefántcsont miatt néhány kereskedőnek állandó szabad bejárása volt Labé országba, misem könnyebb, mint egy ilyen lázadást a saját hasznunkra fordítani! Lázadás esetén néhány állampolgárunk életveszélybe kerül, tehát természetes, hogy az ország közelében levő erőd helyőrsége azonnal bevonul a veszélyes területre! És azután tudod, ha már egyszer bent van egy ilyen helyőrség, akkor hat mozdonnyal sem lehet többé kivontatni onnan!$_{v}$. Azt hiszem, ezek után érted, hogy miért kellett volna Pierrenek a saját szakállára dolgozni, miért nem vehet hivatalosan tudomást róla a birodalom!

Micky szórakozottan bólogatott.

– Igen, igen!… Értem!…

– De úgy látom, másra gondolsz?

– Másra! – vallotta be a fiú. – Arra gondoltam, hogy ez a mi szempontunkból alig hasznos! Nekünk az a fontos, hogy Pierre meghalt! Hogy megölték, úgyszólván a szemünk láttára! És hogy semmi támpontunk nincs, aminek segítségével kinyomozhatnánk a gyilkost!

Egon gondosan berakta az iratokat a tárcába és zubbonya felső zsebébe tette. A zseb leffentyűjét óvatosan begombolta.

– No, én ebben nem vagyok olyan biztos! –mondta csendesen. – Nem tudnám megmagyarázni, hogy miért, de nekem határozottan az az érzésem, hogy a gyilkosság valami módon kapcsolatban van ezzel az üggyel!

– És?… - pillantott rá érdeklődve Micky.

– És mi igenis, ki fogjuk nyomozni! Vedd tudomásul, hogy ettől a pillanattól fogva hadban állunk bizonyos láthatatlan ellenfelekkel.

– És mi az első teendő? – kérdezte hirtelen támadt, lázas izgalommal Micky.

– Az első teendőnk fiam? Egyszerű! El kell jutnunk Portugál-Guinea határába!

– Ez könnyű dolog?

– Nem, öregem! Ez nehéz dolog! De azért eljutunk! Mérget vehetsz rá!

NEGYEDIK FEJEZET

Az őrmesterről kiderül, hogy pompás füle van. Kiderül, hogy Egont valaki civilben látta. Pedig nem is ő volt. De azért bevallja, mert nem árt néha a testvéri hasonlatosság.

Egon Bayanne belépett Rotonde őrmester szobájába. Az őrmester éppen hagymát evett, kenyérrel. Egon futólag arra gondolt, hogy milyen kellemes, hogy a függelmi szabály nem írja elő a közlegényeknek az őrmesterrel való köteles csókolózást.

Rotonde őrmester nem szerette, ha evés közben zavarják. Mindamellett nyájas pillantást vetett a belépő közlegényre, mert Egon egyike volt kevésszámú kedvenceinek.

– No, maga disznó! – mondta barátságosan. – Jöjjön csak ide! Mit hallottam már megint magáról?

– Mit hallott? – kérdezte türelmesen Egon.

– Egy pofont hallottam!

– Barátom – mondta az őszinte elragadtatás hangján Egon – ez aztán a fül! Az ember nem is hinné! Ha jól következtetek, arról a pofonról beszél, amelyik Dakar másik végében csattant el és maga mégis meghallotta?

Az őrmester felhorkant.

– Először is ne nevezzen barátjának, maga piszok, mert az ilyen pimasz bizalmaskodást visszautasítom!… Legfeljebb én nevezhetem magát barátomnak, ha kedvem tartja és azt is csak valami fölényes, úri leereszkedéssel!

– Félreértett, sergent! Eszembe sem jutott, hogy barátomnak nevezzem! Ezt csak olyan indulatszóként használtam!

– Indulatokról se beszéljen! Itt legfeljebb én lehetek indulatos és nem a szó! Hát halljuk csak, miféle disznóságot követett el megint?

– De hiszen hallotta! Bár hangsúlyozom ismét, hogy nem tudom elképzelni, hogy az a pofon idáig hallatszott volna!

– Nem a pofon hallatszott idáig, maga piszok! Csak a híre! Ezerszer megmondtam már magának, hogy légionisták ne bántalmazzák az arabokat!

– Ezt muszáj volt bántalmazni! – mondta egy megdorgált gyerek panaszos hangján Egon.

– Miért volt muszáj?

Egon kissé fölényesen legyintett.

– Hagyjuk! – mondta. – Legyünk diszkrétek és ne beszéljünk róla!

Más esetben az őrmester bárkinek a torkának ugrott volna ettől a fölényes pimaszságtól. Mint említettük azonban, Egon a kedvence volt.

Ahelyett, hogy dühbe jött volna tehát, egyszerre elvigyorodott.

– Maga piszok! – mondta. – Fogadni mernék, hogy megint valami nőügy volt!

– Az volt! – ismerte el Egon. – Azért mondom, hogy inkább ne beszéljünk róla! Megpofoztam az arabot és kész!

– Igenis, maga disznó – csapott le rá az őrmester - , csakhogy tudomásom szerint maga nem egy arabot pofozott meg, hanem hármat.

– Csakhogy nem is egy nőről volt szó, hanem háromról! – zárta le Egon a vitát.

Az őrmester ettől a pimaszságtól teljesen elgyengült. Hátradőlt a karosszékén, cigarettára gyújtott és nagylelkűen odadobott egyet Egonnak is.

– Na, gyújtson rá, maga életveszélyes, piszok vicehóhér! Nem is ez a legfontosabb

bűntény, ami a lelkén szárad! Más miatt akarom felelősségre vonni!

– Jaj! – ijedt meg Egon. – Lehet, hogy meggyilkoltam valakit, anélkül, hogy észrevettem volna?

– Én fogom meggyilkolni magát! De biztos lehet benne, hogy ez a tény nem kerüli majd el a figyelmemet!… Idefigyeljen! Bourin hadnagy úr lelkemre kötötte, hogy vonjam felelősségre magát! Tegnap este civilben látta a városban magát!

Egon komolyan meglepődött.

– Engem, civilben? Az lehetetlen!

– Na jó, ne szemtelenkedjen! Bourin hadnagy úr nem igen esik ilyen tévedésbe!

– Hát pedig… ezúttal… és hol látott engem Bourin hadnagy úr civilben?

– A néppark bejáratánál! Fél nyolckor!

Egon agya gyorsan váltott.

A néppark bejáratánál fél nyolckor. Micky, az öccse várt rá. Bourin hadnagy őt láthatta és őt téveszthette össze vele. Mindig tudta, hogy Micky annyira hasonlít hozzá, mintha ikertestvérek lennének, arra azonban sohasem gondolt, hogy összetéveszthetik vele. Elmosolyodott és már éppen azon volt, hogy megmagyarázza az őrmesternek a tévedést, mikor eszébe jutott valami. Ezt a nagy hasonlatosságot könnyen kihasználhatja abban a nagyfontosságú ügyben, amire készül.

Ez a hasonlatosság lesz az alapja a jövőbeli ténykedéseinek. Valami zavaros magyarázatot adott az őrmesternek, olyasmit, hogy egy részeg barátja levette a kabátját, mert nagyon melege volt és ő vállára borította, kalapját pedig a fejére nyomta, de ő csakhamar ledobálta magáról ezeket a civil ruhadarabokat. Bourin hadnagy úr nyilván abban a pillanatban látta, amikor ilyen katonához nem méltó ruházatban álldogált a park bejáratánál. Aztán engedélyt kért a távozásra az őrmestertől, mert mint mondta, eszébe jutott, hogy valami sürgős elintéznivalója van.

Micky, aki megbeszélésük alapján kint ácsorgott az erőd közelében, negyedórával később esküdni mert volna rá, hogy szeretett bátyja a közelmúlt izgalmai következtében teljesen meghibbant. Misem bizonyította jobban ezt a szomorú családi eseményt, mint ez a papírszelet, amit az elmebeteg fivér egy kődarabra csavart és pontosan a lába elé dobott a falon keresztül. A papírszeleten ez a néhány titokzatos sor állt.

Tekintve, hogy rendkívüli hasonlatosságot fedeztem fel kettőnk között, közlöm veled, hogy egyrészt most már biztosan kinyomozom a gyilkost, másrészt Pierre megbízatását én magam intézem el. Ezzel tartozom elhunyt testvérünk emlékének.

Ölel szerető bátyád

Egon.

– Mindent értek! – dünnyögte szomorúan Micky. – De miért kezdődik ez a hülye levél úgy, hogy „tekintve a rendkívüli hasonlóságot”!…

***

Bernac káplár, aki régi jóakarója volt Egonnak, beleegyezően bólintott és nagy füstfelhőt fújt maga elé a szivarjából. Aztán bemártotta tollát az íróasztal szélén álló öreg tintatartóba és egy nevet biggyesztett az előtte lévő lista végére.

Később felállt, újabb füstfelhőt küldött a mennyezet felé és elnéző hangon morogta.

– Nem tehet róla szegény! A hülyeség a tudomány mai állása mellett még nem

gyógyítható!

***

A legénység az udvaron állt. Mikor Rotonde őrmester közéjük lépett, vigyázzba merevedtek és várták, hogy mi következik. Az őrmester jóindulattal végignézett rajtuk és rövid beszédbe kezdett.

– Disznó társaság! Egy peloton közületek hosszabb egészségügyi kirándulásra indul! Szenegálba megy, jobban mondva, a Gambia folyása mentén lévő huszonnyolcas erődbe! A társaság holnap reggel indul! Felolvasom a névsort!

Felolvasta. Az utolsó névnél elakadt a hangja. Közelebb emelte szeméhez a papírt, mint aki nem akarja hinni, hogy jól látott. Azután megcsóválta a fejét és nem mondta ki a nevet.

Egon idegesen állt és nézte az őrmestert. Az őrmester is idegesen állt és elkapta Egon tekintetét.

Aztán félrefordította a fejét. Az utolsó nevet még mindig nem olvasta fel. Hirtelen zsebre vágta a papírlapot és faképnél hagyta a legénységet.

Egon utána sietett. Útközben találkozott Bernac káplárral és szemrehányóan mondta.

– Mi ez, caporal? Hát ezt ígérte nekem?

– Mit? – kérdezte ijedten a káplár.

– Hát ezért vállaltam a maga védence érdekében a múlt héten dupla szolgálatot? Hát ezért szedtem ki az öccsét a napokban egy csomó, nyájasnak egyáltalán nem mondható arab rablógyilkos keze közül? Hát ezért veszítek én előre megfontolt szándékkal mindig a skatt játékon, ha magával játszom?

– Mi az, mi az, mi az? – idegeskedett a káplár. – Miért veti most a szememre ezekét az… izéket?

– Mert megígérte nekem, hogy rajta leszek a holnap induló peloton listáján!

– Na és? Rajta is van!

– Nem tudok róla! Az őrmester most olvasta fel az indulók névsorát és az én nevemet nem említette!

Bernac káplár vállat vont.

–Nem tehetek róla! Én csak azt mondhatom, hogy maga rajta van a listán! A többit az őrmestertől kérdezze meg!

– Az más! Akkor bocsánat! Máris megyek!

Indult, de a káplár utána szólt.

– Egyébként jegyezze meg magának, maga disznó, hogy mindent elismerek, amit a szememre vetett, de az a skatt játék dolog hitvány dicsekvés! Maga nem azért veszít, mert veszíteni akar, hanem azért, mert fogalma sincs a játékról!… Nevetséges! Könnyű ilyen szemtelen nagyképűséggel dicsekedni! Skatt-játékból órákat adhatok magának! Tudja!…

– Jó, jó, nem úgy gondoltam! – morogta szórakozottan Egon. És elsietett.

Az őrmesteren látszott, hogy már várta. Dühös pillantást vetett rá, mikor belépett a szobába.

– Jöjjön, jöjjön! Maga légió rossz szelleme! Mindig csak magával van baj! Csak az utolsó pillanatban tudtam megmenteni!

– Elég hiba volt! – morogta kedvetlenül Egon.

– Micsoda?… Maga piszok fráter! Hát ez a hála? Magának fogalma sincs róla, hogy milyen bajból húztam ki! Ha az utolsó pillanatban nem veszem észre, akkor holnap reggel

mehetett volna az Egyenlítőhöz!

– Hisz éppen ez az! – mondta Egon. – Nekem minden vágyam, hogy holnap reggel az Egyenlítőhöz menjek!

– Őrült! Van magának fogalma arról, hogy mi van ott? Hetven fok meleg a napon! Elevenen akar megsülni, maga ló? Áthatolhatatlan dzsungel! Mocsarak! Moszkitók! Sárgaláz! Malária!…

– …Tífusz, kolera, bubópestis, tudom! Szamárköhögés és bárányhimlő! Most nem erről van szó, őrmester!

– Hát miről?

– Arról, hogy nekem feltétlenül oda kell mennem! Nagyon köszönöm a jóindulatát, de meg kell mondanom, hogy ezúttal rossz szolgálatot tett nekem, amit sürgősen helyre kell hozni!

– Jól értettem? Maga oda *akar* menni?

– Igen! Én kértem meg Bernac káplár urat, hogy vegyen be a listába! Ő is le akart beszélni a dologról, de nem sikerült neki!

Rotonde őrmestert nem igen szerették a légióban. A legtöbben, különösen az újoncok, egyenesen vadállatnak tartották. Némi joggal. Rotonde őrmester azonban időnként tudott nagyon emberi is lenni. Nem azért, mert Egon Bayanneből, ebből az állandóan vigyorgó, suhancképű fráterből áradt valami fölényes és nemtörődöm úri előkelőség, mert az ilyesmi Rotonde őrmesterre sohasem hatott. De a kamaszos vigyorgás mögött felfedezte a hajlíthatatlan, kemény egyéniséget, renitenskedésében, fegyelmezetlenségében volt valami elképesztően bohémes nagyvonalúság és Rotonde őrmester, aki világéletében, tehát fiatal újonckora óta, tántoríthatatlan és megalkuvást nem ismerő katona volt, most, hogy egyre több ősz szál vegyült bajuszába, kezdett rájönni, hogy valamit elmulasztott fiatal korában. Mindig szabályokhoz tartotta magát, ösztönösen irtózott minden kilengéstől, kis könnyelműségektől és nagy vakmerőségektől és időnként némi melankolikus ijedtséggel eszébe jutott, hogy talán épp ez volt a hiba, hiszen ilyen kis kilengésekből áll az egész élet. Felfedezte Egon Bayanneban, hogy annak a régi jó, nem világnézet, és nem acélgátak közé szorított kötelesség, hanem kaland. Az élet is kaland, gondolta ilyenkor, valami halvány rémülettel az őrmester és aki elmulasztja a kalandot, az elmulasztja az életet is. Egon Bayanneben a saját kitombolatlanul maradt fiatalságát látta és érezte, ezért szerette, ezért ragaszkodott hozzá, és amikor felfedezte, hogy ez a vigyorgó kópé, ez a folyton pofozkodó, kimenők alkalmával állandóan elkéső, lányok után szaladgáló, késelő arabokkal dulakodó fióksátán, amellett remek katona, aki nemcsak, hogy pontosan látja el szolgálatát, hanem még többet is tesz, mint amennyit kívánnak tőle, egyszerre váratlanul a szívébe zárta.

– Úrigyerek! – gondolta. – Minden vagánysága mellett úrigyerek, csak rá kell nézni, akárki megállapíthatja!… Mintha a fiam lenne!…

Ezért akarta most itt tartani, és amikor Egon néhány odavetett szóval még megjegyezte, hogy részint egyéni, részint fontos államérdek… amiről egyelőre nem beszélhet bővebben… a pelotonba való beosztásához ragaszkodásának oka, Rotonde őrmester rendkívül szomorú lett.

– Hát jó! – egyezett bele némi elkeseredéssel. – Ha ragaszkodik ehhez az őrültséghez, helyrehozhatom a hibát, amit elkövettem! Miért nem szólt mindjárt nekem?

– Mert tudtam, hogy le akar beszélni róla!

– Persze! Meg is próbáltam volna! De hát ha államérdek, az más!… Hiszek magának! Mondom, majd elintézem a dolgot! De még egyszer figyelmeztetem, hogy eszeveszett marhaságnak tartom! A felsorolt veszedelmeken kívül felhívom még a figyelmét a törpe pigmeusokra, és a busmanokra, akik éppen úgy megszelídíthetetlenek, mint az afrikai elefánt! Mérgezett nyilakkal lövöldöznek a falombok mögül az arra haladó, gyanútlan légionistákra! Azonkívül…

Hirtelen abbahagyta és legyintett.

– Különben… mit koptatom itt a szám? Magát úgysem lehet lebeszélni erről!

– Úgy van! – mondta Egon. – Nem lehet! Még egyszer nagyon köszönöm a jóindulatát! Az apám sem viselkedett velem különbül!

– Na jó, csak semmi érzelmesség! Menjen a fenébe! – mondta gorombán az őrmester, mert úgy érezte, hogy valami szorongatja a torkát és az ilyesmi mindig dühbe hozta.

Húsz perccel később a legénységet ismét levezényelték az udvarra. A lomhajárású, hosszú, kissé hajlott hátú Bernac káplár körülményesen elővette zsebéből az előbbi listát és színtelen fahangon így szólt.

– Az előbb két hiba csúszott a parancskihirdetésbe! Természetesen nem Rotonde őrmester úr hibájából! Én voltam az, aki a két listát összetévesztettem! A holnap induló pelotonban a felsoroltakon kívül még a harmincnyolcas közlegény, Egon Bayanne is szerepel! Azonkívül a pelotont nem Lorien őrmester úr, hanem Rotonde őrmester úr vezeti!

Most Egon érezte úgy, mintha egy láthatatlan kéz összeszorította volna a torkát. Valami gyanús nedvességet is érzett a szeme sarkában. Mihelyt Bernac káplár oszolj-t vezényelt, első dolga volt, hogy megkeresse Rotonde őrmestert. A folyosón találta meg, és valahogy az volt az érzése, mintha az őrmester hirtelen vissza akarna vonulni, mikor meglátta kedvencét.

– Sergent! – mondta kissé remegő hangon. – Ez… nem lehet…

– Mi?… Mi nem lehet? Mit akar maga? – kérdezte mogorván az őrmester.

– Azt, hogy maga nyilvánvalóan miattam beosztatta magát a pelotonba!

Rotonde gúnyosan nevetett.

–Maga miatt? Ne mondja!… Maga nem kissé elbizakodott, kedves barátom?… Még hogy őmiatta! Beosztattam magam, mert nekem úgy tetszik! És mert az az érzésem, hogy jobban tudok vigyázni… azokra a fiúkra… mint bárki más!

– De őrmester! Az egy rettenetes hely! – igyekezett Egon. – A napon hetven fok meleg! Elevenen megsül az ember! És mocsarak vannak és moszkitók, sárgaláz, malária!…

– …és tífusz és bubópestis, szamárköhögés és bárányhimlő!… Tudom!… – mondta indulatosan Rotonde. – Nem érdekelnek a megjegyzései! Különben is, micsoda disznóság ez, hogy jön maga ahhoz, hogy felelősségre vonja a feljebbvalóját? Takarodjon innen, mert karikába köttetem! Disznó! Disznó! Disznó!…

Nagyon goromba volt. Bevágta az ajtót maga mögött, hogy lehullt a vakolat. Mikor azonban egy ajtó választotta el kedvencétől és biztos volt benne, hogy ez a renitens csirkefogó nem látja, minden átmenet nélkül lecsillapodott, a tükör elé állt és elvigyorodott.

– Mikor így vigyorgok – gondolta, kedvtelve nézegetve magát –, akkor egy kicsit hasonlítok is ehhez a csibészhez!… Nom du nom!… Majd én megmutatom, hogy mégsem szalad vesztébe az a marha!… Legalább lesz mellette egy tapasztalt ember, aki vigyáz rá!…

Letette a tükröt és elégedetten felsóhajtott. Úgy érezte, hogy nagyon becsületes és nagyon emberi dolgot művelt. Valami melegség szaladt a szíve tájára és először életében maradéktalanul elégedett volt önmagával…

ÖTÖDIK FEJEZET

Az út Gambia felé nem tréfa. Tréfálni különben sincs kedve a társaságnak. Részt veszünk egy drámában és megtanuljuk, hogy mi a különbség az elmélet és a gyakorlat között. Micky Bayanne-t összehajtják és elteszik….

A peloton menetelt. Már negyedik napja voltak úton. Az első három napi utat hajón tették meg. A Gambia torkolatának közelében kihajóztak és a parton folytatták az utat. Egy nappal később rothadó rotanggyökerek forró és nehéz szaga hozta feléjük a dzsungel leheletét. A szúnyogok milliói röpködtek körülöttük, már elhatottak hozzájuk a falombok koronái közt rohangáló majmok alatt reccsenve letördelő ágakból, ügető orrszarvúk és vizet kereső elefántok dübörgéséből, egy-egy nagy madár rikácsolásából, az áldozatára lecsapó leopárd hördüléseiből, a leopárd súlya alatt összeroskadó áldozat sikoltásából mixelt dzsungelhangok.

Rotonde őrmester nagy körültekintéssel vezette a csapatot. Felelősségteljes dolga volt, mert a tapasztalt, öreg afrikánus szakértelmében megbízva, csak egy fiatal tisztet küldtek a pelotonnal. A gyerekarcú Arragon hadnagy csak néhány hónapja került ki a katonai akadémiáról és minden, amit tudott, elméleti volt. Már a kihajózás pillanatában vitája volt az őrmesterrel, mert fölöslegesnek tartotta, hogy elő- és utóvéddel menjenek.

– Mit akar, őrmester? – mondta. – Nem vagyunk a Szaharában, ahol a homokhullámok közül bármelyik pillanatban előbukkanhat egy ellenséges kabil csapat! Teljesen felesleges megbontani a peloton egységét!

– Itt is érhet bennünket meglepetés, hadnagy úr! – vitatkozott az őrmester. – Ezek a bennszülöttek teljesen megbízhatatlanok, különösen a pigmeusok, amely rendkívül harcos nép és gyűlöli a hódítókat!

– Nevetséges! – mondta a hadnagy. – Ezekről a pigmeusokról olvastam!

– Ez a különbség, hadnagy úr. Én nem olvastam róluk semmit, de láttam őket! Nem győzöm ismételni, hogy igen veszedelmes társaság!

– Törpék! – mondta megvető vállvonogatással a hadnagy. – Csak nem ijedek meg egy csomó törpétől? Hagyjuk, őrmester!… Nem bontom meg a csapat egységét, mert a dzsungelben vagyunk, esetleg elmaradozik valaki és ott pusztul!

Az őrmester vállat vont és kedvetlenül engedelmeskedett. A peloton együtt maradt és senkinek sem volt ideje azon töprengeni, hogy kinek volt igaza két vezetőjük közül, mert éppen elég dolgot adott nekik a menetelés munkája.

A sivatagi menetelés sem valami gyönyörteljes dolog és igen sűrűn előfordul, hogy az újoncok közül általában többen belehalnak. Mindamellett azoknak, akik már részt vettek néhány nagyobb szabású szaharai kirándulásban, meg kellett állapítaniuk, hogy a sivatag porát taposni kellemes kerti séta ehhez a mostanihoz képest. Itt minden lépésnél külön kellett küzdeni. Minden talpalatnyi földet meg kellett hódítani. Óriáskígyóként tekergőző liánok hurkolódtak rájuk váratlanul, bár az is sokszor előfordult, hogy olykor liánokként tekergőző óriáskígyókkal találták szemben magukat. Földön húzódó, végeérhetetlen rotang gyökerekben botlottak meg unos-untalan, tüskés bozótok martak ruhájukba és arcukba, felcsapódó ágak fenyegették a szemük világát és a sűrűben osonó vadállatok fújó lihegése borzolta az idegeket. Rohamkéssel vágták maguknak az utat a szívós indájú, összehajló bokrok között.

Néhány embernek még aránylag könnyebb lett volna a dolga, mert libasorban haladva, kevesebb erőfeszítéssel vághatták volna át magukat. A peloton azonban nemcsak emberekből áll,

hanem gépfegyvert cipelő öszvérekből is, mozgókonyhából, szapőr-felszerelést szállító szekérből és szanitéc-kocsiból. Ezeknek aztán széles utat kellett vágni a dzsungel ősnövényzete közt, amely, mintha féltékeny gonddal és gyűlölködő erőfeszítéssel védte volna évezredes titkát a betolakodók elől.

Ráadásul még állandó félhomállyal is kellett küzdeniük. A nap úgyszólván soha sem tudott keresztültörni az összeboruló falombok között. Ez azonban nem jelentett enyhülést adó árnyékot. Az ősbozót és az évezredes fák rothadó gyökerei, a süppedékes talaj, a gőzölgő mocsarak rothadásszagú lehelete, negyvenfokos melegben gőzölgött feléjük. Egy hirtelen támadt trópusi zápor nem eső, hanem szinte egy testbe olvadt, zuhanó, szinte vaskos víztömeg. Legfeljebb egy fél óráig tartott, de teljesen bőrig áztak tőle és a mérges kigőzölgés annál sűrűbb és fullasztóbb lett. A hajszálerek megpattanásig feszültek, a tüdő légszomjban vergődött és a pórusokon egészségtelen, sárgászöld izzadság szivárgott ki.

Két nappal később rémülettel vegyes csodálkozással észlelték, hogy minden ruhadarabjuk megpenészedett.

Rotonde őrmester a nehéz megpróbáltatás alatt pompásan viselkedett. Vaskos tréfákkal próbálta kedvre deríteni az embereket, az elmaradozókat harsány ordítással rémítette halálra, de az ilyen enerválttá vált idegeknek a gorombaság a legjobb orvosság. Kitűnő segítőtársat talált ehhez a munkához Egon Bayanneben, akinek egy pillanatra sem tűnt el arcáról az állandó vigyorgás, teljesen elpusztíthatatlan volt, úgy sétált a dzsungelben, mintha valami majálisra indult volna, szemmel láthatóan egyáltalán nem szenvedett a melegtől és a mérges kigőzölgésektől és a pihenőknél, mikor mindenki remegő térddel roskadt össze, rövid konferanszot tartott, melynek keretén belül világhírű művészként említette saját magát, majd eljárta a mélyen tisztelt gyülekezetnek a doni kozákok híres harci táncát.

Pedig a nagy erőt igénylő megpróbáltatásokon kívül neki még külön gondjai is voltak. Időnként, mikor senki sem látta, odalopódzott a mozgókonyhához csatolt egyik, úgynevezett protznihoz, melyben igazság szerint hadianyagot vagy élelmiszert kellett volna tartani, már amire éppen hangulata volt az utazást előkészítő gazdasági őrvezetőnek. Lehet, hogy a többi protzniban ilyesmi volt valóban, ezt az egyet azonban Egon féltő gonddal nyitotta ki mindig, természetesen kizárólag akkor, mikor senki sem látta, és résztvevő suttogással kérdezte.

– Élsz még, öregem?

– Hát… – hangzott nagyon rekedten a kétkedő válasz, mintha a sírból törne elő –, talán még élek, ha ezt egyáltalán életnek lehet nevezni! Szerintem teljesen penészes vagyok, és ha a társaságomban lévő néhány krumplit tekintetbe veszem, nyugodtan bíztathatlak azzal, hogy az említett növényekkel egyetemben rövidesen kicsírázom!

– Nem baj! – vigasztalta Egon. – Katonadolog!

Mickyt azonban ez a biztatás nem nyugtatta meg.

– Lehet! – mondta. – Nekem ugyan fogalmam sem volt eddig arról, hogy a katona előírt kötelességei között a kicsírázás is kötelező pontként szerepel, de ha így volna, az is sovány vigasz a számomra, mert én nem vagyok katona!

– De leszel! – ígérte titokzatos arccal Egon. Aztán benyújtott öccsének a protzni sötétjébe néhány darab hideg húst, egy kis vízzel hígított vörösbort, több kininpirulát, egy csomag cigarettát, mely tárgyakat egy zöld penésszel teljesen belepett kéz mohó mozdulattal kapkodott el, aztán a protzni ajtaja ismét bezárult és a kulcs is megfordult a rozsdás zárban, mert Egonnak nem tartozott legfontosabb érdekei közé, hogy más is felfedezze a guruló szekrény tartalmát.

Egon tudta, hogy szabálytalanságot követ el, mert igen szigorúan fogalmazott mondatok szólnak a katonai előírásban arról, hogy civil nem vehet részt semmiféle katonai felvonulásban. Éppen ezért nem könnyítette meg a dolgát azzal, hogy Rotonde őrmesternek szóljon és az ő

segítségével csempészhesse magával Mickyt. Már pedig Mickyre szüksége volt, hiszen egész tervét a köztük lévő hasonlatosságra építette.

Sajnos, a legjobb akarattal és legravaszabbul előkészített ilyesfajta kegyes csalások is csődöt mondhatnak egy-egy váratlan pillanatban. Egon még ma sem érti, hogy az eddig kellemesnek és aránylag nyugodtnak mutatkozó Rotonde őrmester mi az ördögtől lett egyszerre olyan házsártos. Tény, hogy szinte egyik pillanatról a másikra kitört rajta az inspiciálási láz, minden látható ok nélkül vad ellenőrzésbe fogott, megvizsgálta a konyhát, a pihenőkön, ahelyett, hogy pihent volna, sorra vizsgálta a gépfegyvereket, az öszvéreket, az élelmiszerkészletét, a hadianyagot és egyszerre minden átmenet nélkül felüvöltött.

– Disznó banda! Hát ennek a protzninak hol a fenébe van a kulcsa? És egyáltalán ki zárta be?

A szakács a vállát vonogatta a hadianyagot kezelő őrvezető zavartan vakargatta a tarkóját, a legénység kedvetlenül morgott és másfelé nézelődött és Rotonde őrmesteren a közeledő idegroham jelei kezdtek mutatkozni.

– Megnémultatok? Hülye társaság! Azt kérdeztem, hogy hol van a protzni kulcsa?

– Lehet, hogy otthon felejtettük! – morogta az őrvezető kedvetlenül.

– Úgy?… Még szerencse, hogy a puskátokat nem felejtettétek otthon! Ha legközelebb egy helyőrségbe menetelünk, az egész társaság a kezén fog menni, mert a hálószobában felejtette a bakancsát!

Kedves, bár meglehetősen elviselhetetlen szokása volt, hogy mindig mindenre hasonlatot keresett és befejezett tényként emlegetett különböző lehetőségeket.

– Ki kell nyitni a protzni ajtaját! – lármázott az őrmester.

– Nem törhetjük fel! – mondta mogorván a hadianyagot kezelő egyik legény.

– Úgy? – csapott le ismét gúnyosan. – Tehát nem törhetitek fel! Ez valami új! Örülnék, ha a pénztárcámban annyi húszfrankos volna, ahány ajtót ti már feltörtetek büntetett előéletetek folyamán! Nagyon jó! Szolgálatvezető altiszt kiad egy parancsot, mire a nagyságos közlegény urak a vállukat vonogatják és gyatra kifogásokkal élnek! Legközelebb majd az fog történni, hogy inspiciálni jön négy dandártábornok és mind a négyen szeretnének majd bemenni az éléskamrába! A spájzba, gyermekeim! A kajaraktárba, ha szabad így kifejeznem magam!… És szeretném látni, hogy kifogása van-e valakinek, hogy úgy fejezzem ki magam, ahogy akarom!

Körülnézett, mintha várná, hogy van-e valóban valakinek kifogása. Nem volt. Érthetetlen ugyan, hogy miért lett ettől dühösebb, de dühösebb lett. Csípőre tette két öklét és olyan mozdulatokat csinált, mintha lovagolna. Aztán folytatta megkezdett kedvenc témáját az éléskamrába kívánkozó dandártábornokokkal.

– Az ám, szeretve tisztelt barátaim! Csakhogy az élelmiszerraktár ajtaja zárva lesz! És akkor jön majd a szakács, meg a kukták, meg a krumpli pucoló különítmény, meg a család, meg a cseléd és mindenki a vállát vonogatja majd és a négy dandártábornok megismételt kérdésre azt felelik majd, egyöntetűen és egybehangzóan, hogy sajnos, az élelmiszerraktár kulcsát elvitte a cica, de ha őexcellenciáik éhesek, akkor fáradjanak át a kantinba, ahol remek túrós csusza kapható töpörtyűvel, mérsékelt áron! Sőt katonák és gyermekek őrmestertől lefelé a felét fizetik!

Egyszerre felordított, mintha egy óriáskígyó tekergőzött volna a nyaka köré.

– Felnyitni a protznit, bitangok, mert pillanatokon belül elveszítem azt a közismert nyugalmat, amelynek hírnevemet köszönhetem! Feltörni, széthasogatni, vagy kinyitni, akár egy konzervnyitóval is, mert pillanatokon belül úrrá lesz rajtam a felháborodás!

Egon az egész út alatt nem izzadt még annyit, mint most. Kissé meggyötört hangon mondta.

– Legyen néhány percig türelemmel, sergent! Nekem úgy rémlik, hogy valahol láttam a

kulcsot! De most nem jut eszembe! Ha egy kicsit gondolkozhatok, okvetlenül eszembe jut!

– Hát jó! – csillapodott le az őrmester. – Gondolkozzon! Mindenesetre nagyon szép lesz, ha majd egyszer visszakerülünk a Szaharába és megtámadnak bennünket a kabilok, a katona uraknak pedig nem jut majd hirtelen eszébe, hogy hová tették a puskagolyóikat! Majd megkérjük a kabil vezért, hogy várjon a lovasrohammal, mert a légionisták gondolkozni akarnak…!

De azért odébb ment, hogy közben valami mást ellenőrizzen, amíg kedvence gondolkozik.

A kedvenc azonban nem gondolkozott egy pillanatig sem. A protznihoz rohant, kiszedte teljesen megpenészedett öccsét a halk, belenyugvással csírázó krumplik közül, ismét visszazárta a protzni ajtaját, a kulcsot zsebre vágta, az öccsét pedig a félhomályban elkalauzolta a betegszállító szekérig. Kiürített egy nagy gyógyszeres ládát, előkerített valahonnan egy óriási vászonzsákot, mindent belerakott, Mickyt pedig begyömöszölte a ládába.

– Ne félj semmit! – nyugtatta meg az öcsét. – Nem fulladhatsz meg, mert a láda oldalán lyukacsos levegőszűrő van!

– És karbolszag is van! – hangzott síri hangon a panaszos válasz. – Úgy érzem magam, mint egy teljesen összegyűrt, óriási köteg steril géz!…

Egon azonban nem hallgatta tovább ezt a sirámot, hanem visszarohant az őrmesterhez a protzni „megtalált” kulcsával. A vihar elvonult, de Egon cseppet sem nyugodott meg.

Továbbmeneteltek. Újra kezdődött a küzdelem minden megtett lépésért.

Aztán egyszerre egészen váratlanul, alig hallható zizzenések hangzottak fel és négy ember, köztük az élen haladó Arragon hadnagy nyílvesszőktől találva összeesett.

– A terre! – harsant fel a következő pillanatban az őrmester rekedt hangja.

Levetették magukat a süppedős, puha földre és vezényszót sem várva, vadul lövöldözni kezdtek. Közben újabb nyílvesszőáradat surrant el a fejük felett. Az egyik öszvér éles hördüléssel összeesett, maga alá gyűrve a gyeplőjét tartó katonát. Percekig hörgött, szinte emberi sikoltáshoz hasonló hangokat hallatva közben, aztán remegés futott át egész testén és elnyúlt.

– Mérgezett nyilak! – süvöltötte az őrmester. – Nyolc ember hason csúszva a sebesültekhez! A többi állandóan jobb felé tüzel!

Kísérteties volt, ahogy a láthatatlan ellenségre lövöldöztek. Közben az őrmester a nyolc ember után kúszott, akik a sebesültek körül foglalatoskodtak. A nyolc közül négy már tüzesítette rohamkését a hevenyében előráncigált hegesztőlámpa lángjánál. Itt nincs idő egyetlen pillanatnyi késedelemre sem, ha nem égetik ki azonnal a sebet, hatni kezd a méreg, és a szerencsétlenek elpatkolnak. Példa erre az öszvér. Az állati szervezet gyorsabban dolgozza fel a mérget.

Pillanatokon belül pörkölt hús szaga terjengett az amúgy is nehéz levegőben, sebesültek fogukat csikorgatták kínjukban és a torkukból előtörő fájdalom kiáltása habfoszlányokat rezegtetett a szájuk szegletén.

A szinte gyerekként ható Arragon hadnagy halálsápadtan, ájultan feküdt.

A támadók közben valószínűleg visszavonultak, mert egyetlen nyílvessző sem érkezett többé. Súlyos negyedóra következett, amíg meg kellett várniuk, hogy hatásos volt-e a sebek kiégetése. Ha egy negyedóra múlva még élnek, akkor megmentették őket.

Az izgalmas várakozás pillanatai után rumot erőszakoltak a görcsösen összeszorított fogak közé. Újabb húsz perc múlva három sebesült, társaik segítségével felemelkedett.

A negyediket, Arragon hadnagyot negyedórával később eltemették.

Az őrmester összeszorított foggal, mozgó állkapoccsal, levett sapkával állt a frissen hantolt sír előtt és látszott rajta, hogy szeretne mondani valamit, mindenféle óvatossági rendszabályról, elő- és utóvédről, elméletről és gyakorlatról. De aztán nem mondott semmit. Nagyon szomorú volt. És a többiek is nagyon szomorúak voltak. Az első pillanatban

megszerették már ezt a kedves, gyerekképű, fiatal tisztet, aki semmibe vett egy veszélyt és a veszély sértődötten és halálosan visszaütött.

Aztán tovább meneteltek.

Az utolsó másfél napon Egon Bayannenek rendkívül szapora tevékenységet kellett kifejteni öccse körül. Mihelyt az őrmester felocsúdott a dráma hatása alól, újra kitört rajta az inspiciálási láz és rövidesen eljutott a betegszállító-szekérig. Azonnal feltűnt neki a lakattal lezárt és nyilván orvosságokat tartalmazó óriási láda.

– Meg kell majd nézni, hogy a kötszerek nem nedvesedtek-e túlságosan át a párás levegőn! – szólt hátra, a mögötte álló közlegénynek.

A mögötte álló közlegény nagyot nyelt. Erre annál is inkább megvolt az oka, mert Egon Bayanneval volt azonos. Egyelőre azonban úgy látta, hogy nem időszerű még az őrmester parancsának a teljesítése.

– Nos? – fordult meg hirtelen az őrmester. – Hát mi lesz?

– Azonnal utánanézek a dolognak, őrmester úr! –mondta. – Csak el kell kérnem a lakat kulcsát!

– Kulcs?! – hördült fel az őrmester utánozhatatlan hangon, amely sokban hasonlított egy váratlanul megcsiklandozott hiéna sikoltásához. – Már megint kulcs! Hát egész megőrültek maguk? Mi a fenének zárnak itt el mindent?… És ha most jönne egy inspiciálás közben megsebesült táborszernagy, rimánkodva, hogy kötözzék be sürgősen, akkor maguk szelíd rábeszéléssel kísérletet tennének, hogy megnyugtassák, mert előbb meg kell keresni a kötszeresláda kulcsát! Ha közben a táborszernagy úr őexcellenciája elvérzik, akkor nyugodtan főbelövethetem az egész társaságot, ez azonban semmit sem fog segíteni a vezérkart ért veszteségen!

Egon kezdte elviselhetetlennek tartani Rotonde őrmester pesszimista hasonlatait. Alig várta, hogy az őrmester eltávozzon, rohanva kinyitotta a ládát, kiemelte belőle teljesen összegémberedett öccsét, becsavarta egy csomó tartalék sátorlapba és egy öszvérre kötözte. Mikor továbbmeneteltek, az öszvért gyeplőjénél fogva vezető katona időnként idegesen simított végig halántékán és panaszkodva súgta egy társának, hogy valami elmebaj lappanghat benne, mert víziói vannak. Szinte esküdni merne rá, hogy a nagy köteg sátorlap, melyet éppen az ő általa vezetett Simon nevű öszvér cipel, időnként felsóhajt, sőt egyszer, mintha tüsszentett is volna.

A következő napon azonban véget ért a sok megpróbáltatás. A Gambia egyik kanyarulatánál M'Bangol közelében egyszerre feltűnt a huszonnyolcas erőd, a gyarmatbirodalom egyik egészen előretolt fellegvára és a halálra fáradt, elgyötört emberek olyan örömmel vették szemügyre, a komor, kőcsipkés, piszkosszürke és meglehetősen barátságtalanul ható épületet, mintha a mesékből jól ismert kacsalábon forgó kastély bukkant volna eléjük aranyrámás, napfényben csillogó kristályablakokkal…

HATODIK FEJEZET

Egon Bayanne már nem a régi. Ha rosszul bánnak vele, nem üt, hanem egy piros fedelű naptárba jegyez. Egy törvénykönyv, mely a nép erkölcsi alapját szolgálja, a Micimackó kuckója büszke címet viseli.

A legénység kissé csodálkozva vette szemügyre Egon Bayannet. Természetesen a legénységnek csak az a része, amely e pillanatban a kantinban volt. Még szorosabban véve csak azok, akik vele jöttek, és akik már régebben ismerték.

Mintha valami változás történt volna ezen a suhancképű, szemtelen ifjún. Örökös vigyora most is az arcán volt, szemében most is ott cikázott az az ördögi kis fény, amely mintha mindig valami vásott meglepetést ígért volna. Régi szokásai sem hagyták el, mert az egész délután fárasztó gyakorlatozása után a nemrég lebonyolított nehéz túra fáradtságával lábában, éppen az imént eljárt nekik egy kariokát és a vad táncot saját dalával kísérte, a tánchoz alkalmazott vad szöveggel, mikor pedig abbahagyta és a kérges, nehéz tenyerek tapsra verődtek össze, még csak nem is lihegett, hanem régi szokása szerint hajlongott és csókokat dobált.

De valami hiba mégis csak volt. Valamit nem értettek. És ez a valami akkor kezdődött, mikor az erőd legismertebb és legfélelmetesebb verekedője, Cortez, a volt dél-amerikai rabló, mellbe lökte Egon Bayannet, és rekedt, recsegő hangján rászólt.

– Te hülye kis pojáca! Ha még egyszer produkálod magad és közben rálépsz a lábamra, cafatokra verem azt a lebegő füledet!

És itt történt a baj. Más alkalommal Egon Bayanne elsősorban kikérte volna magának azt, hogy ő kicsi. Másodszor, hogy hülye. Harmadszor, hogy pojáca. Negyedszer, hogy a fülét, akár lebeg, akár nem, valaki szétverje. Nem is szólva arról, hogy különböző éles bíráló megjegyzésekkel kísérte volna azt a feltétlenül kihívónak ható tünetet, hogy az illető goromba fráter mellbe vágja őt.

Régi bajtársai és barátai kitűnően ismerték Egon Bayannet és tudták, hogy életveszélyes ember. Állandó vigyorgása mögött veszett szenvedélyek lappangtak. E lappangó szenvedélyek között a pofozkodási kedv a legveszettebb, tudták, hogy nem ijed meg senkitől, vakmerősége nem ismer határt és a legnagyobb szakértők is elragadott nyelvcsettintéssel emlékeztek meg jobb- és balkezes lengőütéseiről, melyeknek egyenes következményeként mindenki, aki csak szembekerült ezekkel, hosszadalmasan gyengélkedett utána és még hetekkel később is bizonyos ágybéli defektusokat mutatott.

Tudták, hogy ez a középtermetű, arányosan elosztott izomzatú, ruganyos fiatal test egész hihetetlen erőfeszítésekre képes és szemtanúk még ma is csodálkozással vegyes izgalommal említik azt a jelenetet, amikor Egon egy kellemesen átiddogált éjszaka után öt perccel azelőtt, hogy szokása szerint a falon keresztül beszökött volna a dakari erődbe, játszi könnyedséggel, inkább mosolyogva, mint erőlködve, úgy helybenhagyott négy szudáni lövészt, hogy az illető jámbor feketék másnap egy vadul káromkodó ezredorvos utasítására arzénkúrába kezdtek, mely kúrát feltétlenül szükségessé tette minden látható ok és előzmény nélkül teljesen legyengült állapotuk.

Éppen ezért, mikor Cortez, az előbb említett kijelentésre ragadtatta magát, Egon régi bajtársai összemosolyogtak és körülbelül olyan pillantást vetettek az argentínaira, mintha az otthoni címe után akarnának érdeklődni, ami feltétlenül szükséges ahhoz, hogy a közeljövőben majd kíméletesen és szeretettel nyilváníthassák részvétüket a gyászoló családnak.

Lehet, hogy ez a szándékuk meg is volt, de aztán mégis inkább letettek róla és ehelyett küldöttséget indítottak Cortezhez, a hosszú, nyurga, nagyorrú Ortegával az élen. A küldöttség szónoka Ortega, aki maga is spanyol volt, néhány barátságos szóval felkérte Cortezt, hogy sürgősen revideálja álláspontját és habozás nélkül kérjen bocsánatot ettől a vigyorgó ifjútól, mert – úgymond Ortega –, fölöttébb keserves volna, ha a legközelebbi küldöttséget már csak a „néhai" jelzővel felruházott Cortez sírjához küldhetnek ki.

– Nem akarlak fenyegetni, kedves Cortez – úgymond Ortega –, de meg kell mondanom, hogy körülbelül olyan helyzetben vagy, mintha élénk párviadalra hívtad volna ki a számumot, vagy a ciklont, esetleg a tájfunt, vagy más hasonló természeti kellemetlenséget, amely hazádban található, melyet nem ismerek ugyan, hiszen sohasem voltam Argentínában, de biztos vagyok benne, hogy te annál jobban ismersz! Éppen ezért engedd meg, hogy ismételten felszólítsalak a bocsánatkérésre, sőt, egész komolyan és jóindulatúan sürgesselek! Jobb a békesség, mint a háború és kellemesebb az élet, mint a halál!

Cortez csodálkozva nézett az előtte állókra.

– Ti megbolondultatok! – mondta. – Ettől a nyiszlett fickótól ijedtek meg?

– Úgy van! – felelte egész komolyan és szomorú fejbólogatással Ortega. – Tisztelettel felkérlek, hogy ijedj meg, sőt nagyon ijedj meg.

Cortez egy pillanatig arra gondolt, hogy jó lenne pofon ütni fennkölt stílusú honfitársát, méghozzá olyan alaposan, hogy az illető kirúgja a ház oldalát a fejével. Neki, a félelmetes Corteznek még senki sem mert ilyet mondani soha. Méghozzá ennyi ember előtt. És ez az egész küldöttség talán csak azért állt ide eléje, hogy kiröhögje őt.

Rövid lépést tette előre, majd felemelte egyik roppant öklét, mikor egy pillantást vetett a küldöttségre. Egy pillantást vetett az arcukra és érezte, hogy lassan elsápad. Pedig a küldöttség nem vágott haragos arcot, nem mutatott fenyegető magatartást, sem pedig olyan szándékot, mintha verekedés esetén hajlandó lenne a még mindig vigyorogva álldogáló Egon Bayanne segítségére sietni.

Nem. A küldöttségen semmi ilyesmi nem látszott. A küldöttség szemében félelmet látott Cortez, egész határozott aggódást, valami olyat, mintha egy csomó résztvevő lélek egy rettenetes katasztrófát akarna megakadályozni.

És Cortez megijedt. Életében először valami szorongást érzett a mellében és biztosan tudta, hogy egyeduralma ebben a kantinban és ebben az erődben véget ért. Biztosan tudta, hogy ez a vigyorgó Egon Bayanne most darabokra fogja törni őt, aki legalább is háromszor olyan erős, mint a szerényen oldalt álldogáló fiatalember, de tudta, hogy itt nem segít az erő, nem használ a régi, nagy verekedő tudomány, ez a fiú úgy fog vele elbánni pillanatokon belül, mint valami magatehetetlen fabábbal, össze fogja törni, le fogja ütni és a hajánál fogva hajítja ki a kantinból.

Ezt érezte Cortez, ezt látta a küldöttség rászegeződő szemeiből és volt egy pillanat, amikor arra gondolt, hogy tanácsosabb volna meghátrálni.

De aztán felülkerekedett benne a büszkeség és a régi dac, a kantinban olyanok voltak, akik számtalan esetben láthatták már őt munkában, akik a félelmetes Corteznek ismerték és emlegették őt és az ilyen emberek előtt mégsem hunyászkodhat meg. Legyen, aminek lennie kell, biztos, hiszen határozottan érzi, hogy vereséget fog szenvedni, de mindegy, ki kell tennie magát ennek, mert még mindig jobb, ha egy becsületes párharcban alulmarad, mintha gyáván meghátrál.

Nagyot nyelt, összeszorította állkapcsát és nemet intett.

– Tehát nem? – kérdezte Ortega.

– Nem! Menjetek a fenébe! Amit mondtam, megmondtam!

Kissé bizonytalanul, de keményen mondta.

És várakozásteljesen nézett Egon Bayannere. Tudta, hogy a következő pillanatban ez a

fiatalember gumilabdaként pattan a levegőbe és az első ütéssel eltöri az állkapcsát, vagy kiszakítja a fejével a gyomrát. Már látta magát törött bordákkal a gyengélkedőben, amint éltes ezredorvosok lemondóan csóválják a fejüket az ágya mellett.

Ilyen hatása volt a küldöttség megjelenésének és Ortega szavainak.

Egy pillanatra lehunyta a szemét. Fel tudta volna pofozni magát mérgében, hogy ennyire meggyengítette akaratát és elhatározó készségét az érte aggódó küldöttség arckifejezése és az a titokzatos valami, ami ennek a fiúnak a mosolya mögött van. Lehunyta a szemét és átadta magát sorsának.

Aztán újra kinyitotta a szemét. És csodálkozva látta, hogy még mindig nem történt semmi.

Illetve történt. Egészen furcsa dolog történt. Egon Bayanne elővett a zsebéből egy kis piros kötésű zsebnaptárt és néhány pillanatig csendesen jegyezgetett. Aztán felemelte a fejét, eltette a zsebnaptárt és barátságos hangon mondta.

– Rendben van, kedves Cortez! Tudomásul vettem és feljegyeztem a részedről engem ért sérelmeket! Ma csütörtök van! Hétfőn délután, a szolgálat befejezése után jelentkezem nálad és kellő dorgálásban foglak részesíteni!

– Hogyhogy? – szólalt meg csodálkozva Ortega. – Nem most?

– Nem, nem! Új beosztást csináltam! Az időnként felmerülő lovagias ügyeim elintézésére! Ezentúl csak minden hétfőn pofozkodom!

– De miért? – kérdezte éles hangon, rettentő csodálkozással valaki.

– Sajnos, bővebb felvilágosítást nem adhatok! Csak eltökélt szándékom, amelyet nem óhajtok megváltoztatni!

Ez megbolondult. Vagy meggyávult. Vagy valami más érthetetlen dolog történt vele. Ilyen marhaságot még nem hallottak. A légióban egyedülálló, egészen fantasztikus újítás. Verekedés hitelbe? Mi ez? Fenegyerek részletre? Pofon folyószámlára? Ez nem is lehet igaz!

– Egon, ne mafláskodj! – mondta most a kis Pilinsky, a volt kereskedelmi utazó, aki még most is Párizs és Lyon között utazgatna, ha egyszer egy gyorsított személyvonaton csupán időtöltés céljából nem kártyázza el a két hatalmas kofferjében rejtőző háromezer négyszáz nadrágtartót. Sajnos, elkártyázta és azóta sokkal nagyobb utakat kénytelen tenni Afrika területén, nem gyorsított személyvonaton, hanem gyorsított személyként, őrmesteri felügyelet mellett. – Egon, kérlek, ne csináld ezt a hülyeséget – ismételte –, gondolj a barátaidra, akik féltő aggodalommal figyelték eddigi pályafutásodat és most kezdik azt hinni, hogy képes vagy a meghátrálásra!

– Végtelenül sajnálom, öregem, de nem tehetek semmit! Fogadalmam van arra, hogy csak hétfőn verekszem! Ha véletlenül piros betűs napra esik a hétfő, akkor csak kedden!

Cortez értetlenül hallgatta ezt a diskurzust. Valamivel könnyebb lett a lélegzete és kezdte azt hinni, hogy az egész dolog vaklárma volt és ez a fickó egyáltalán nem olyan veszélyes, mint amilyennek a küldöttség szavai és pillantásai után ítélni lehetett. Kihúzta magát, keményen szembenézett a szerényen álldogáló, vigyorgó ifjúval és egyszerre vad, megkönnyebbült nevetés tört fel belőle.

– Haladékot kérsz? Te tacskó! Inadba szállt a bátorság?

– Gondolj, amit akarsz! Látod, ez az, ami nem érdekel engem! Hétfőn hajlandó vagyok olyan laposra verni a fejedet, hogy a szakács nyugodtan feltálalhat rajta egy adag krumplistésztát! De csak hétfőn!

– És ha én ragaszkodom hozzá, hogy most verekedjünk? – kérdezte fenyegetően Cortez.

– Akkor egyoldalú lesz a dolog! Hagyni fogom, hogy üss, és nem ütök vissza! Hétfőre halasztóm a viszonzást! Azt hiszem, ilyen alapon unalmas volna a verekedés számodra!

– Na jó! – mondta nagyot nyelve Cortez. – Hát akkor majd hétfőn jelentkezem! Egyoldalú verekedésekbe nem megyek bele! Nem akarom, hogy a gyermekvédő liga aztán megrójon!

– Helyes! Bízd rám! A megrovást majd tőlem kapod!

Ezzel elfordult. A többiek csalódottan nézték. Nem értették, mi történt a légió legrettegettebb verekedőjével. Ezzel a két lábon járó életveszéllyel, aki már csak annál is veszélyesebb volt, mert senki sem tételezte fel róla, hogy mit tud produkálni ebben a nemes iparban, aki minden olyan ember számára, aki nem ismerte, fantasztikus meglepetésnek bizonyult. Ez a változás olyan meglepő volt és olyan átmenet nélküli, hogy egyik régi bajtársa, Agnan, a bretagnei kovács, haragosan felhorkant.

– Nem tudom, mi van veled, Bayanne, az az érzésem, hogy úgy viselkedtél, mint egy gyáva kukac és legszívesebben felpofoználak! Lehet, hogy meg is teszem!

Egon Bayanne azonnal a zsebéhez kapott, ismét elővette a kis piros fedelű naptárt, kihúzott belőle egy irónt, körülményesen megnyálazta és ismét jegyezgetett. Aztán barátságosan bólintott Agnan felé és behízelgő, meleg hangon mondta.

– Nagyon helyes, kedves barátom! Ha kedved lenne megpofozni engem és gyáva kukacnak tartasz, akkor nem fogok kitérni a veled való találkozás elől sem!… Nem, ne siess!… Természetesen csak hétfőn! Ahogy már az imént jeleztem!

Erre kitört a botrány. Vad felkiáltások hangzottak jobbról és balról, sértő szavak röpködtek a levegőben, új cimborák és régiek, idegenek és barátok lehordták, legorombáskodták, piszok fráternek nevezték, gyáva nyúlnak, légió szégyenének, hitvány kis sakálnak.

És Egon Bayanne arcáról most sem tűnt el a vigyorgás egyetlen pillanatra sem, nem mérgelődött, nem kiabált, nem haragudott, úgy bólogatott, mintha a legkedvesebb bókokat hallotta volna, szorgalmasan jegyezgetett a kis piros noteszbe, mindenki számára volt egy barátságos és biztató pillantása és biztató szava.

– Helyes, öregem, nagyon helyes! Hétfőn találkozunk!

Vagy:

– Nagyon köszönöm a szíves megemlékezésedet, hétfőn visszatérünk rá!

Vagy:

– Nincs semmi baj, türtőztesd magad, kérlek, idevonatkozó álláspontomat majd hétfőn bővebben kifejtem!

Rossz verekedővel, gyengével, vagy ügyetlennel nagyon könnyű elbánni, de csak akkor, ha verekszik. De olyan emberrel, akit eddig rettegett verekedőnek ismertek, aki soha semmit nem tűrt el, de aki most nem hajlandó az öklét sem megmozdítani, mit kezdhet az ember? A felizgatott legények tehetetlenül álltak, hiszen annak valóban nem lett volna értelme, ha most nekiesnek ennek a fráternek és agyba-főbe verik. Ez szégyenteljes lett volna és nem légionistához méltó. Kénytelenek voltak belenyugodni a hétfői dátumba és fogcsikorgatva nézték, hogy az össze-vissza sértegetett ifjú ismét elteszi a piros naptárt, az italpulthoz megy, felhajt egy nagy pohár rumot, cigarettára gyújt, majd barátságosan bólint, két ujjával szalutál és kisétál a kantinból.

Talán még azt a vad káromkodást sem hallotta meg, amely kiszűrődött utána az udvarba.

A bent maradottakban egy világ dőlt össze.

Azt viszont senki sem látta, hogy a fiatalember, akiben annyira csalódtak, fel és alá sétál az udvaron, egy kartonlappal legyezi magát, mert láthatóan melege van, a vigyorgás már rég eltűnt az arcáról, mérgesen pattintgat az ujjaival és szemmel láthatóan közel van hozzá, hogy elkeseredésében sírva fakadjon…

***

Egon Bayanne lelkében ifjúkorának szenzációi, az indián regények elevenedtek fel. Bőrharisnyára gondolt és a Nagy Kígyóra, amikor hason csúszva osont a néger falu hosszúkás kunyhói mögött.

Erre a nagy óvatosságra feltétlenül szükség volt, mert ki akarta kémlelni a terepet, mielőtt munkához lát. Nem engedhette meg magának azt a luxust, hogy váratlan meglepetések érjék. Soha nem érezte élesebben, hogy a dakari kocsmában elkövetett gyilkosság és bátyjának megbízatása között összefüggés van. Igen, ebben a nagyobbfajta falu kiterjedésű néger országban rejtőzik a titok. Neki a bátyja emlékéért vállalt kötelessége, hogy nyélbe üsse azt, amire a birodalom titokban megbízta Pierre Bayannet, de személyi és egyéni kötelessége, hogy kikutassa bátyja gyilkosát is.

Hát most elérkezett idáig. Sok fáradságot és szenvedést vállalt érte, de sikerült.

Most egy nagy kunyhó mögé ért, amely hosszabb és díszesebb volt, mint a többi. Semmi kétség, ez Kamu király kunyhója és most van itt az idő. hogy jól kinyissa a fülét.

A rotanggyökerekből fonott kunyhó falát hosszú, türelmes munkával sikerült átvágnia. Eltette a zsebkését és szemét a vágott nyíláshoz tapasztotta. Lassanként megszokta a félhomályt és csakhamar megállapította, hogy Kamu király a kunyhóban ül.

A király igen előkelő testtartással üldögélt egy deszkával letakart, ülőfürdőre alkalmas fürdőkádon és úgy látszik, valami ünnepélyes jelleget akart adni megjelenésének, mert nagyon elegáns vadásznadrágot és ehhez gondosan kiválasztott csipkés gallérú és ujjú női fésülőköpenyt hordott. Fején – nyilván az ünnepélyes alkalomra való tekintettel –, cilindert viselt, melyről egy égszínkék és egy piros szalag lógott mélyen a háta mögé. A lábai különösebb figyelmet érdemeltek, mert egyiken egyszerű, sőt kissé szakadozott sárcipő volt ugyan, a másikon azonban roppant gonddal fényesített magas szárú, sarkantyús csizma. Jobb könyöke egy nagyalakú, vaskos könyvön nyugodott, melyet a király időnként, mint az ország törvénykönyvét emlegette alattvalói előtt, amit egyébként nem lehetett hibájául felróni, mert a király nem tudott olvasni. Szerencsére, az alattvalók sem tudtak olvasni és így senki sem akadt, aki az ország törvénykönyvének komolyságában kételkedett volna. Ha csak egy is akadt az alattvalók között, akit ért valamit a nyomtatott betűhöz, az egyszeriben megrendíthette volna a király pozícióját és ehhez nem kellett volna több, mint hogy leleplezze a nép előtt a törvénykönyv belső tartalmát. Aki ugyanis ért valamit a nyomtatott betűhöz és közelebbről szemügyre veszi azt a kötetet, mely hivatva volt az ország erkölcsi alapját képezni, a címlapra vetett futó pillantással megállapíthatta volna, hogy a kötet a „Micimackó kunyhója” című meséskönyvvel azonos. Mint említettem azonban, szerencsére, senki sem értett errefelé a betű exkluzív tudományához és így rendkívül tisztelték a könyvet, sőt bizonyos szempontból nagyon féltek is tőle, mert a király mindig felütötte és hosszadalmasan tanulmányozta bírói jogának gyakorlása közben. Sőt felütötte olyankor is, amikor ítélethozatalra került a sor, miáltal a jámbor feketék biztosra vették, hogy a könyv rendkívül komor és súlyos dolgokat tartalmaz. Hogy csak egy példát mondjunk, legutóbb Kamu őfelsége elé vezettek egy ijedt szemű négert, akit társai lopással vádoltak. Kamu király végighallgatta a vádaskodók bizonyítékait, majd felütötte a törvénykönyvet, sokáig nézegette az egyik oldalt, amely véletlenül azt a jelenetet örökítette meg, amikor Micimackó, ez a kedélyes, ifjú medvebocs éppen verset ír. Kamu király, ha nem is olvasta, de mindenesetre merően nézte a verset:

„Erdei körökben az a nézet,

Hogy a mackó szereti a mézet,
S ez nemcsak afféle szerény vélemény,
Ez tény, tény, tény!…”

Kamu király mély gondolatokba merült, aztán átlapozott a következő oldalra. Az ijedt szemű tolvaj szorongva figyelte mozdulatait. A király ismét rámeredt egy versikére:

„Télen, ha fú a szél, s nagy a hideg,
Szegény mackó szörnyen didereg,
S eszébe jut, milyen mélyen igaz,
Hogy az meg ez, meg ez meg az…”

– Úgy van! – bólintott a király, mint aki okult a látottakból és becsapta a könyvet. – A törvénykönyv világosságot gyújtott bennem! Kihirdetem az ítéletet! Zárjátok ezt a fickót kalodába és hagyjátok úgy két napig! Utána pedig pofozzátok meg és köpjétek szemen!

– Ez van a könyvben? – kérdezte tisztelettel vegyes csodálkozással az egyik vádaskodó.

– Igen! – bólintott a király. – Ez van a könyvben.

– Akkor bámulatos nagy varázslat ez a könyv! – mondta a vádaskodó. – Nem csoda, hogy ha rend van ebben az országban!

– Úgy van, nem csoda! – bólintott a király és szeretettel gondolt arra a könyvügynökre, aki egész véletlenül vetődött ide egy Milne nevű író munkáival, és akit a falu öreg és konzervatív része a király egyenes parancsa ellenére és titokban pirított szalonnával díszítve és fokhagymával spékelve elfogyasztott. – Úgy van! – ismételte a király.

– Ez a könyv igen nagy varázslat és rettegjetek tőle!

A hallgatóság rettegett és távozott.

A király könyöke tehát a Micimackó című törvénykönyvön nyugodott, mikor Egon Bayanne szemét a kunyhó hátsó falába vágott nyílásra illesztette. Méltóságteljesen beszélt és időnként futó pillantást vetett a karjára csatolt vekkerórára, mely ugyanattól a pillanattól kezdve, hogy egy másik kereskedőt, aki órákkal ügynökölt, fejbe vágtak vele, megszűnt az időt mutatni. Kamu királyt azonban ez egyáltalán nem zavarta, mivel nemcsak a betűt, hanem az órát sem ismerte soha.

Mondom, időnként egy pillantást vetett rá, mert nagyon tetszett neki az a mozdulat, melyet egy francia tiszttől látott egyszer, aki karkötőórát hordott a csuklóján. Ez a mozdulat bizonyos méltóságteljességet kölcsönzött neki.

Egon Bayanne erősen figyelt. Hallotta a halkan kiszűrődő szavakat és ijedtséggel vegyes megkönnyebbüléssel állapította meg, hogy idejekorán érkezett.

– Hát ne alkudozzunk tovább, király! – mondta egy női hang és Bayanne csak most fedezte fel a kunyhó másik sarkában az általa vágott nyílásnak háttal ülő nőt. – Én nagyon jól tudom, hogy te milyen tárgyalásra készülsz, és azt akarom, hogy ennek a tárgyalásnak ne legyen eredménye! Őszinte leszek, és kiterítem kártyáimat!… Te engedélyt adtál egy társaságnak, hogy itt elefántcsont után kutasson! Ennek a társaságnak érdeke, hogy ez a kutatás ne maradjon abba! Márpedig, ha itt lázadás tör ki és katonaság szállja meg az országodat, akkor az említett társaság üzletének vége! Azt hiszem, ezzel te is tisztában vagy!

– Hogyne, hogyne! – bólogatott a király. – De azt szeretném tudni, gyönyörű fehér lady, hogy miért beszélsz te itt elefántcsontról? Nem vagyunk gyerekek és tudjuk, hogy itt másról van szó!

– Miről?

– Arany varázslatról!

– Pszt, te őrült! Ne beszélj erről ilyen hangosan!

– Hát jó, nem beszélek! A nagy fehér lord, ez a Pierre nevezetű, nem egyszer tárgyalt már velem erről a dologról! Én egyáltalán nem vagyok olyan buta néger, mint amilyennek gondolsz, sok tanult emberrel volt alkalmam beszélgetni életemben és magam is rettentő okos ember vagyok!

– Hát jól van, te okos ember! Ha olyan sok az eszed, akkor tudhatod, hogy az ügy, amiről beszélek, rendkívül komoly! Azt akarom, hogy feltétlen ígéretet tégy és biztosíts engem arról, hogy ilyenfajta megállapodást semmi szín alatt nem kötsz!

– Soha? Ez nagyon feltűnő lenne. És megtörténhetne, hogy a trónomba kerül a dolog!

A nő – Egon Bayanne jól megfigyelhette –, megvető mozdulattal mutatott a fürdőkádra:

– Ezt a trónt félted úgy?

– Nono! – mondta a király. – Te csak ne beszélj olyan megvető hangon erről a trónról! Aki a kis trónt nem becsüli, az a nagyot nem érdemli!

– Sötét csirkefogó vagy! Szerintem nem érdemled te ezt a kis trónt sem. Néhány évet érdemelnél az Ördög-szigeten!

A király a fejét ingatta.

– Nem jó az Ördög-szigetet a falra festeni! Mert mind a ketten odakerülhetünk!

– Na jó! – mondta a nő és még az eddiginél is suttogóbbra csökkentette a hangját. – Hát ne vitatkozzunk! Nem akarom, hogy végképp letégy a gyarmatbirodalommal való megállapodásról, mert ez részint csakugyan feltűnő lenne, részint pedig felesleges is! Nekünk összesen még egy-két hónapra van szükségünk! Ez idő alatt kiaknázhatjuk a… izét… hát szóval az elefántcsontot és aztán tehetsz, amit akarsz!

– Igen, de két hónap nagyon hosszú idő! Én tudom, hogy te türelmetlen vagy, gyönyörű fehér lady és mindenáron bírni akarod az ígéretemet! Hiszen már öt nap óta minden délután itt ülsz és főzöl engem!

(– Öt nap óta? – állapította meg a hallgatózó Egon Bayanne. – Eszerint nem véletlen, hogy akkor érkeztem, amikor ezek itt a végső simításokat végzik a megállapodásukon! Szögezzük le, hogy semmi esetre sem ártott sietni!)

– Micsoda kifejezéseket használsz te? – mondta sértődötten a nő. – Mi az, hogy én főzlek téged?

– Aj, aj!… Az egy nagy varázslat! Egy átutazó cipőfűzőügynöktől tanultam, akit a vének tanácsa mindenáron meg akart enni, hosszú lére eresztve, nokedlivel! Akkor még egész fiatal voltam és még nem sikerült leszoktatnom őket a kannibalizmusról! A cipőfűzőügynök mosolyogva állította, hogy mindenkit meg tud főzni és feltétlenül lebeszéli majd a véneket előbb említett szándékukról! Mit mondjak?… Sikerült is neki!

– Csakugyan megfőzte őket? Nem ették meg?

– Dehogynem! – mondta a király. – Megették! A főzés csak annyiban sikerült, hogy nem hosszú lére eresztve, nokedlivel ették meg, hanem panírozva, velesült burgonyával! Azóta ismerem ezt a kifejezést!

– Tehát én főzlek téged?

– Igen, tüneményes lady, te főzöl engem! De hidd el, hogy igen nehéz dolgot kérsz tőlem, mert ha megérkezik az a titkos megbízású lord, aki meg akar állapodni velem, nem mondhatom neki, hogy várjon két hónapig!

– Az a titkos megbízású lord nem érkezik meg! – mondta a nő suttogva, de magabiztos hangon. – Erről gondoskodtunk!

A hallgatózó Bayannenak a szívébe nyilallt. Igaza volt tehát, mikor összefüggést keresett.

Ezek ölették meg Pierre Bayannet.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte a király.

– Biztos! Légy nyugodt! Beletelik abba még hat hét is, hogy valaki másnak kiosszák ezt az ügyet és az illető ideérhessen. Néhány napig aztán kényelmesen hitegetheted, amíg mi elvégezzük a dolgunkat!

– Az más! – mondta a király. – Ez esetben beleegyeztem! Természetesen a honóráriumnak nevezett nagy varázslat fejében!

– Zsaroló disznó vagy!

– Egy királynak nem illik azt mondani, hogy disznó!… De mindegy! Ezen nem veszünk össze! A honóráriumvarázslaton esetleg inkább!

– Ne veszekedjünk! Meg fogod találni a számításodat! Bár véleményem szerint egy királyt nem lehet megvesztegetni!

– Azért nem árt, ha megpróbálod! Vannak esetek, amikor sikerül az ilyesmi!

– Helyes! Akkor ebben megegyeztünk!

– De biztos vagy benne, hogy nem érkezik meg előbb az a másik lord?

– Biztos vagyok benne! Te csak ne törődj semmivel!

Egon eleget hallott. Villámgyorsan besurrant az egyik sikátorba és egy kunyhó árnyékában átöltözött.

Nyugodt léptekkel kikanyarodott a falu főutcájára egy negyedórával később. Elcsípett egy néger harcost, aki csodálkozva meredt a fehérruhás, trópusi sisakos idegenre, nem értve, hogyan csöppenhetett ez ilyen váratlanul eléje.

– Mondd meg a királyodnak – mondta Egon - , hogy a nagyhatalmú hadügyminiszter lord követe és megbízottja megérkezett!

A fekete harcos összeszedte magát és fejcsóválva mondta.

– Most nem szabad bemenni a királyhoz!

– Miért?

– Azért, mert a király e pillanatban az ország törvénykönyvét tanulmányozza!

– Ugyan! – mondta kétkedő hangon Egon. – A király tud olvasni?

– Nem tud – hangzott az őszinte válasz –, más semmit nem tud olvasni, de a törvénykönyvet igen! Mert a törvénykönyv az roppant nagy varázslat!

– No, arra a törvénykönyvre magam is kíváncsi vagyok! Tehát a király most azt olvassa?

– Tanulmányozza! – javította ki a néger, komoly arccal.

– Hát egyedül van őfelsége?

– Igen, egyedül van!

Egon bosszúsan pattintott az ujjával. A nő, akire annyira kíváncsi volt, ezek szerint elment, mialatt ő átöltözött. Kellemetlen. Na, mindegy. Lesz még alkalma, hogy megkeresse. Barátságosan a néger vállára veregetett és csendesen mondta.

– Hogy hívnak téged?

– Mbisu-Mbalu!

– Hát idehallgass, Mbisu-Mbalu! Nem törődöm vele, hogy a király a törvénykönyvet tanulmányozza, mert engem, mint említettem, a nagyhatalmú hadügyminiszter lord küldött, aki rettentő haragos ember és nem tűr semmiféle ellentmondást! De meg én magam is hasonlóan haragos ember vagyok és igen türelmetlen természetű! Sürgősen jelentsd a királynak, amit mondtam, mert ilyenkor nem jó velem kikezdeni!

– Milyenkor? – kérdezte a néger.

– Mikor ilyen emberevő hangulatban vagyok!

– Emberevő?… Hát tinálatok még dívik a kannibalizmus?

– Bizony! – bólintott lemondó arccal Egon. – Nálunk rettentően dívik!

– Biztosan nincs olyan törvénykönyvetek, mint nekünk! – hangzott a büszke válasz. – Mert ha volna, akkor már rég leszoktatok volna erről a csúnya dologról! Szóval azt akartad mondani, hogy ha nem jelentlek be, akkor esetleg megeszel engem?

– Azt én, öregem! Méghozzá fasírthússá aprítva, babfőzelékkel!

Mbisu-Mbalu megborzongott.

– Utálom a babfőzeléket! – mondta. – Azonnal bejelentlek!

És elrohant. Mindössze néhány percig időzött a király kunyhójában, ahonnan élénk párbeszéd hangzott ki. Aztán kilépett a kunyhó elé Kamu király és zavartan, nagy tisztelettel üdvözölte a fehér ruhás idegent.

– Igaz, amit ez a bitang fekete mondott nekem? Te voltál a nagyhatalmú hadügyminiszter lord megbízottja?

– Én volnék! – ismerte el Egon. – De miért csodálkozol ezen annyira, király? Az a bitang fekete. talán hazudni szokott?

– Rengeteget!… De nem értem, hogy te… ilyen hirtelen megérkeztél… Úgy vélem, hogy…

– Miért dadogsz, király? Úgy teszel, mintha nem értesültél volna idejében az érkezésemről! Tudtommal az én jövetelem már régen elintézett tény!

– Igen, igen!… De időközben azt hallottam, hogy valami fennakadás van… illetve…

Egon nagyot nyelt.

– Nincs semmi fennakadás! – mondta. – Az, aki ezt mondta neked, éppen olyan szemérmetlenül hazudott, mint Mbisu-Mbalu szokott! Itt vagyok és azért jöttem, hogy megcsináljam veled a szerződést! Vezess be a palotádba!

Kamu király nem tehetett egyebet. Bevezette a határozott modorú, fehérruhás lordot a palotájába, gyorsan kikergette az ott lábatlankodó kecskét, nagyúri mozdulattal helyet mutatott egy takaróval leborított faládán és visszaült a fürdőkádra.

– Házam a házad! – mondta. – Parancsolj egy bögre kecsketejet!

Egon elfogadta a kecsketejet, mert úgy érezte, hogy ez itt valami népi szokás. Ivott néhány kortyot, majd kezébe vette a törvénykönyvet és mozdulatlan arccal, hosszú ideig tanulmányozta.

– Ez hát az a híres törvénykönyv! – mondta.

– Úgy van! – felelte a király. – Ez népem erkölcsi alapja!

Egon komoly arccal bólintott.

– Jó is az, ha van ilyesmi a háznál! Ez biztosan mindenben tanácsot ad neked!

– Mindenben! – ismerte el a király.

– Hát akkor üsd fel és kérj tőle tanácsot arra a kérdésre vonatkozóan, hogy mi a jobb: ha megkötöd a már félig-meddig megtörtént megállapodást, nyélbe ütöd azt a kis lázadást, amelynek eredményeképpen katonáink békésen bevonulnak ide, orvosságot, kötözőszert, szükséges ruházati cikkeket, dohánynemű és errefelé soha nem látott pompás élelmiszereket hoznak, boldoggá teszik népedet, vagy az a jobb, ha megszeged a szóbeli megállapodást és akkor ugyanezek a katonák fegyverrel jönnek, olyan kis masinákat hoznak, melyek ezrenként köpködik a golyót, mindenkit lelövöldöznek, téged pedig úgy letaszítanak a trónodról, hogy egy motorcsónak sebességével csúszol át a Gambia túlsó partjára. Hát mi a jobb, király? Ezt mondd meg nekem király?

Kamu király rettenetes zavarban volt. Érezte, hogy ez az ember egész komolyan beszél és könnyen lehetséges, hogy valóban elkövetkezik az a sok rossz, amit ígért. A látszat kedvéért mindenesetre felütötte a Micimackó kuckóját, melyről az a Milne nevű író, akinek neve a könyv

fedőlapján díszeleg, soha nem gondolta volna, hogy műve ilyen fontos szerepet tölt majd be egy nép életében. Sokáig lapozgatott benne, majd hosszan az egyik oldalra meredt és bólintott.

– Most már rendben van! Tudok mindent!

(– Ez egy ádáz csirkefogó! – gondolta Egon. – Sokkal okosabb, mint amilyennek látszik! Holt biztos, hogy kieszelt valamit, aminek nem fogok örülni!)

– Hát mit határoztál király? Mit tanácsolt neked ez a törvénykönyv?

– A törvénykönyv felvilágosított engem arról, hogy az én országom úgynevezett „türelmi terület”! Eddig is körülbelül tisztában voltam vele, mert már sokaktól hallottam! A könyv azonban elárulta nekem azt is, hogy a türelmi terület érinthetetlen! Az ilyenekre sok más nagy ország ügyel!

– Ezek szerint? – kérdezte kissé idegesen Egon, mert tudta, hogy a királynak igaza van.

– Ezek szerint hiába fenyegetőzöl katonákkal, meg a nagy gépfegyvervarázslattal, én tudom, hogy nem tehetsz semmit, mert ha itt nem tör ki a lázadás, akkor nincs semmi ok, hogy a katonák bevonuljanak!

– Ezt mind elárulta neked ez a törvénykönyv, ugye?

– Igen, ezt mind elárulta! Ez igen kiváló törvénykönyv!

– Na, hadd lám azt a kitűnő törvénykönyvet! Nagyon kíváncsi volt arra a passzusra, amelyikből a király ilyen kitűnően kiokoskodott.

Elvette a könyvet és belenézett azon az oldalon, ahol éppen nyitva volt. Felderülten olvasta:

Eltűnődtem rajta hétfőtől keddig,
Hogy milyen a micsoda és merre a meddig?

– Nagyszerű! – állapította meg. – Hát ez a könyv csakugyan nagy varázslat! Azt határozod tehát – kérdezte kissé fenyegető hangon –, hogy nem kötöd meg a szerződést?

– Nem, azt nem mondtam! – vitatkozott élénken a király. – Erről szó sincs! Csak arra kérlek, hogy légy türelemmel egy bizonyos ideig!

– Meddig?

– Hát… egy bizonyos ideig! Nem tudom még biztosan! Rendezkedj be nálam, érezd jól magad, járj vadászni vagy halászni, az ilyen lordokra ráfér néha egy kis szabadság és pihenés! Nekem bizonyos… bizonyos gyűléseket kell tartani, mert csak népem véneinek beleegyezésével köthetek ilyen megállapodást! Ezt úgy hívják, hogy parlamentvarázslat! Ha aztán a szabályokban előírt tizenkét tanácskozást lefolytattam, akkor visszatérünk a dologra!

– Ez hülye! – gondolta Egon.

Aztán a királyhoz fordult.

– Tizenkét ülést mondtál! És akkor nekem legalább tizenkét napig várnom kell!

– No nem, annál valamivel többet!… Hetenként legfeljebb két ülést tarthatunk!

Egon bólintott.

– Az előbb tévedtem! Azt gondoltam, hogy hülye vagy! De most helyesbítek! Nem vagy hülye, csak csirkefogó és azt hiszed, hogy én vagyok hülye! Hát ide figyelj, öregem! Én hét napig várok! Nem rendezkedem itt be, nem megyek halászni és vadászni és nem is maradok itt, hanem elmegyek valahová! Hogy hová, az az én dolgom! Te ezalatt paláverezhetsz, kirugdoshatod törzsed véneiből a boldogító igent, de hét nap múlva választ kell kapnom! Különben baj lesz!

Biccentett és otthagyta a királyt. Egy pillantással visszaparancsolta az utána kullogó Mbisu-Mbalut és néhány perccel később eltűnt a falu szélén kezdődő őserdő fái között.

HETEDIK FEJEZET

Rotonde őrmester sem gép. A szabály ugyan szabály, de az önérzet sem kutya. Mi az, amit nem szabad, de muszáj?… Egy vitéz katona közel áll ahhoz, hogy sírva fakadjon. És neki van igaza.

Rotonder őrmester idegesen dobolt az íróasztalon és időnként futó pillantást vetett kedvencére.

– Ne vigyorogjon folyton, maga disznó! – szólalt meg végre hirtelen. – Ne vigyorogjon, mert a belébe gázolok! Mondja csak! Mit hallottam magáról megint?

– Mit hallott? – kérdezte ijedten Bayanne. – Megöltem valakit anélkül, hogy észrevettem volna?

– Hagyja csak! Ezeket a pimasz viccelődéseket már ismerem! Épp ez a baj, hogy nem ölt meg senkit!

– Készséggel elismerem, hogy ez néha súlyos mulasztás! De nem tudom pontosan, mire céloz az őrmester úr?

– Majd mindjárt megmondom! De előbb azt hiszem, keresztülmegyek a lelkén, ha folyton vigyorog!

– Kérem, hogy előbb mondja meg, hogy miről van szó és csak aztán menjen keresztül a lelkemen, mert a vigyorgásomra büszke vagyok! Eddig csak igen megtisztelő jelzőkkel látták el ezt a vigyorgást! Azt mondták, hogy szellemes, hogy kihívó, hogy fölényes, hogy pimasz, meg más hasonlókat! Csak azt nem mondták rá eddig, hogy lélektelen! Már pedig, ha keresztülmegy a lelkemen, akkor a vigyorgásom…

– Ezt ne folytassa! – kérte az őrmester remegő hangon. – Könyörgöm, ne folytassa, mert felgyújtja bennem a bosszúállás ördögét és félek, hogy pillanatokon belül átharapom a torkát!

– Az ördögnek?

– Magának! Piszok!

– Hát mégis… szeretném tudni, hogy mi kifogása van ellenem az őrmester úrnak?

Sergent Rotonde nagyot nyelt.

– Idehallgasson! – mondta gyanús jóindulattal. – A legénység körében egy időben elterjedt a hír, hogy én magát… hm… hát hogy úgy mondjam… nem nézem rossz szemmel!

– Egy pillanatig sem kételkedtem abban – mondta Bayanne –, hogy az őrmester úrnak egy sast is megszégyenítő, éles pillantása van!

– Nem úgy értettem! Nem arra mondtam, hogy nem nézem rossz szemmel! Ne adja itt a hülyét! Rám fogták, hogy kedvelem magát, és ha nem is kivételezek, mert rendes altiszt nem tesz ilyet, de minden esetre bizonyos szempontból elnéző vagyok magával! Szabálytalanságokat persze nem tűrök el, de sok csirkefogósága fölött hunytam szemet!

– Ezt tapasztaltam és köszönöm!

– Ne köszönje, maga disznó! Nem azért mondtam! Nem érdekel, hogy hálás-e, vagy nem. Legfeljebb arra kell tekintettel lennie, hogy ne hozzon szégyent ősz fejemre!

– Hát szégyent hoztam volna ősz fejére? – kérdezte csodálkozva Bayanne. – Erre a fejre? Erre a nagyszerű, éles észre valló, dudoros fejre?

– Az én fejemen dudor van? – kérdezte meglepődve az őrmester.

– Hogyne! Több dudor! Nem tudta?

– Fogalmam sem volt róla! És miért van a fejemen dudor?

– Ez természet dolga! Azt mondják, hogy a dudoros fejű emberek nagyon okosak!

– Hát nagyon okos vagyok, az biztos! Ami abból is kitűnik, hogy megállapítom: maga most pimasz hízelgéssel le akar venni a lábamról! És ha most megjegyzéseket mer tenni a lábamra és azt meri mondani, hogy a lábam azért bütykös, mert az okos embereknek rendszerint bütykös a lába, akkor két egyenlő részre hasítom és ledobálom az udvarra!

– Nem teszek megjegyzést a lábára!

– Nahát, nem is ajánlom! Térjünk csak vissza a tárgyra! Maga igenis, szégyent hozott ősz fejemre! A dudorokra!

– Mivel?

– Mivel gyávának mutatkozott! A legénység köréből a fülembe jutott néhány megjegyzés! Engem röhögnek ki maga miatt! Megvan rólam a véleményük! Olyan embert pártfogoltam, aki gyáva!

Bayanne az ajkába harapott.

– Azt mondják, hogy gyáva vagyok?

– Igen! Magát agyba-főbe sértegették! Szám szerint nyolc ember! És maga, ahelyett, hogy elégtételt vett volna magának, mindenféle marhaságokat írt egy piros fedelű zsebkönyvbe és azt mondta, hogy majd hétfőn elszámol velük! Hát mi ez? Elégtétel hitelre? Mi ez, ha nem gyávaság? Piszok visszavonulás!

– De őrmester úr! – mondta csodálkozva Egon Bayanne. – Pont ön tesz nekem szemrehányást? Azért, mert nem verekedtem? Hát szabad egy légionistának verekedni?

– Nem szabad, maga disznó!… De muszáj!… Az kettő! Ha kérdezi, akkor persze, hogy nem szabad! De aki erre engedélyt kér az őrmesterétől, arról megvan a véleményem! Azt legszívesebben én magam pofoznám fel! Csak sajnos, nem szabad!

– De nem is muszáj! – felelte Bayanne. – Elismerem, hogy őrmester úrnak igaza van, semmi kétség, hogy meglehet rólam a véleménye, nekem azonban megvannak a nyomós okaim! Elkerülhető lett volna ez a kellemetlenség, ha ön nem ragaszkodna annyira az előíráshoz és néhány szabálytalanság erejéig hitelt mert volna adni nekem!

– Nem értem!

– Például megtette volna azt, hogy elengedjen engem az erődből, mondjuk egy heti időtartamra, ha azt mondom, hogy fontos államérdekről van szó, de nem magyarázhatok többet, mert amit csinálok, a legnagyobb titokban kell csinálnom?

– Micsoda kérdés! Persze, hogy nem engedtem volna el!

– Na látja, sergent! Hát ezért van az egész! Legyen nyugodt, hogy a sértegetőimmel hétfőn valóban leszámolok!

– Mind a nyolccal?

– Igen, mind a nyolccal! Ha esetleg érdeklik a részletek…

– Nem érdekelnek a részletek! Szabálytalanságokra nem adhatok engedélyt! És nem is óhajtom tudomásul venni őket!

– Hát kérem!… Ez esetben csak azt mondhatom, hogy ne formáljon rólam végső véleményt! Mindenesetre ráér vele hétfőig! Erre a furcsa dologra megvan az okom!

– Na jó! – mondta az őrmester, alig leplezett gúnnyal. – Hát akkor csak menjen, fiam!… És gyűjtsön hétfőig egy kis bátorságot! Leléphet!

Bayanne lelépett és ismét mérgesen pattintgatott az ujjával. Sírni tudott volna az elkeseredéstől.

***

A néger falura ráborult az éjszaka. Csend volt, csak a közeli őserdőből szűrődtek át néha idáig az ismert dzsungelhangok. Egy idáig merészkedett jaguár osont végig a főutcán, de aztán megijedt valamitől és visszarohant a fák közé. Már régen fent volt egy évezredes fa tetején, mikor még mindig erősen vert a szíve.

Amire egyébként minden oka megvolt, mert csak a legritkább esetben fordul elő, hogy egy gyanútlan jaguárhoz éjnek évadján hozzávágjanak egy parafasisakot.

Most pedig ez történt. A magas fűben hasaló Egon Bayanne csapta fejbe a nemes vadat parafasisakjával. Neki most csendre és feltétlen nyugalomra van szüksége és nem akarta, hogy a néger gyerekekre vadászó vérszomjas négylábúak keresztülhúzzák számításait.

Őrhelye M'Bangol falu másik végében volt és az egyik kunyhóból feléje szűrődő halvány világosság mozgalmas éjszakát ígért neki. Tudta, hogy azok az emberek tartózkodnak most a kunyhóban, akik elefántcsontgyűjtés ürügye alatt aranyat bányásznak Kamu király országában, és akik üzletük érdekében a gyilkosságtól sem riadtak vissza.

Egyelőre azt a nőt akarta szemügyre venni, akit meglesett Kamu király kunyhójában. Nem tudott belesni az elefántcsont-kutató kunyhójába, csak néhány hangfoszlányt sikerült meghallania. És amint ott feküdt a kunyhó mögött, egyszerre éles női hangot hallott odabent:

– Nem akarom, hogy erről vitatkozzatok!… Mit gondoltok? Ennyivel igazán nem fogom beérni!… Pont én, aki még arra is hajlandó voltam, hogy félre tegyem az útból azt a fickót!

Egon megdermedt. Semmi kétség, itt tartózkodik alig néhány méternyire tőle öccsének gyilkosa. Úgyszólván csak a két kezét kellene kinyújtani és elérné, ha nem zárná el előle, a kunyhó deszkafala. És nyugton kell maradnia a cél érdekében.

Később mozgást hallott odabent és jobbnak látta, ha visszavonul. Egy fa mögé húzódott.

Úgy hallotta, hogy lépések közelednek. Legnagyobb meglepetésére azonban ezek a lépések nem a kunyhó felől jöttek. Kinyújtotta a nyakát és a holdfényben észrevette, hogy Kamu király sompolyog el a közelében.

Kíváncsian követte. A király abban a nyugodt tudatban, hogy egyedül van, egy kiszáradt kútig osont, nagy erőfeszítéssel félre hengerített egy követ a kút nyílásáról, aztán valami létrafélét tolt a nyílásba és lemászott.

Egon óvatosan csúszott a kúthoz és lenézett. Néhány pillanatig mozdulatlanul maradt ebben a helyzetben, aztán elégedetten bólintott és visszasurrant a fa mögé.

A dolog kialakul, állapította meg örömmel.

Kamu király néhány perccel később visszajött a kútból, eldugta valahová a létrát és fütyörészve, láthatóan jó hangulatban ismét elsétált mellette. Most még közelebb volt hozzá, mint az imént és Egon visszatartotta a lélegzetét. Nem lenne kellemes, ha most találkoznának.

Halk ajtónyikorgás hangzott. Egon az elefánt-csontkutató kunyhója felé nézett, mert azt hitte, hogy kijött valaki. De senkit sem látott. Úgy látszik, várni kell még. Már belenyugodott, hogy itt ácsorogva kell eltöltenie az éjszakát, mikor egyszerre megint halk léptek nesze ütötte meg a fülét. Ismét kihajolt a fa mögül és látta, hogy a kunyhó árnyékából kilép valaki. Egy nő.

Olyan vadul kezdett dobogni a szíve, hogy kénytelen volt mindkét öklét erősen a mellére szorítani. Most szemtől–szembe kerül vele. Most megláthatja.

A nő kilépett a holdfénybe és Egon egész közel volt hozzá, hogy felkiáltson a meglepetéstől.

Lilian Grouchy volt, Pierre Bayanne menyasszonya!…

***

Egon Bayanne vadul csörtetett az erőd felé. Ma estére feltétlenül oda kell érni, mert különben baj lesz. Elég rendes, kitaposott út vezetett ugyan az erődig, nem kellett közben megküzdenie a liánok és rotangok tömegével, mint annak idején a Gambiába vezető úton, de ez az erőltetett menetelés így is roppant erőfeszítésébe került.

És amellett lelkileg legyengítette a néger faluban eléje került szédítő meglepetés.

– Hihetetlen! – gondolta, ahogy összeszorított foggal, harmincöt kilométeres menettempóban loholt az erőd felé vezető gyalogösvényen. – Erre a fordulatra nem számítottam! Ha ezt valaki egy héttel ezelőtt megmondja nekem, hát a szemébe röhögök!

Lilian Grouchy?!… A szőke hajával és az ártatlan szemével! A jól nevelt, csendes úrilányka!… Mindent elképzeltem volna, hogy elhagyja, hogy önző érdekből máshoz megy feleségül, még talán azt is, hogy elárulja!… De megölni!… Ez iszonyú.

Órájára nézett és összeszorított foggal erősítette az iramot.

***

– Én vagyok, Micky!… Gyere ki gyorsan!

A halk suttogást csak az éles fülű Micky hallhatta meg. A többiek nyitott szájjal, pőrére vetkőzve horkoltak az ágyakon.

Micky egy pillanat múlva mellette volt az udvar jobb sarkában álló, lomtárnak használt deszkaépületben.

– Itt vagy végre? – mondta nem is annyira megkönnyebbülve, mint inkább haragosan.

– Amint látod! Teljes életnagyságban!

– Jó kedved van! – mondta a fiú mérgesen.

– Miért ne volna? Úgy érzem, pompásan megy minden!

– Hol?

– M’Bangol országában!

– Az lehet! Már azt hittem, hogy itt!

– Miért? Itt rosszul megy valami?

– Itt minden rosszul megy! Mióta elmentél, egyik dührohamból a másikba esem!

– Na ne mond! – ijedt meg Egon.

– De igenis mondom! És kérlek, hogy légy szíves, ezentúl ne írd nekem elő, hogy mit mondjak! És azt se írd elő, hogy hogyan viselkedjem! Ebből elegem volt!

– De Micky!

– Ne Mickyzz!… Mégis hallatlan, hogy minek teszed ki az embert! Ezért kellett nekem egy rozsdás protzniban egy csomó krumpli társaságában kicsírázni? Ezért kuporogtam félájultan egy karbolszagú egészségügyi kofferben? Ezért rázott halálra egy Simon nevű öszvér, egy sátorponyva göngyöleg mélyén?

– No, ne mérgelődj már, mondd meg végre, mi bajod?

– Az, hogy becsületszavamat vetted, mielőtt elmentél, hogy kerülni fogom a verekedést! Hogy nem keveredek semmiféle nézeteltérésbe! Hát mi vagyok én? Valami ványadt kezdő? Épp eleget verekedtem már életemben!

– De be is verték a fejed!

–Hát akkor beverték! Hát aztán? Legfeljebb most is beverték volna! De legalább azt mondhatták volna, hogy becsületesen küzdöttem! Ilyen óriásoktól, mint itt vannak, nem olyan szégyen vereséget szenvedni!

– Nem a szégyenről van szó, te ifjú agybeteg teve! Itt egész egyszerűen arról van szó,

hogy jól játszd a szerepet, amit kiosztottam neked! Amióta csak a légióban vagyok, még nem fordult elő, hogy engem megvertek volna! Úgy látszik, megvan hozzá az ilyen irányú adottságom! Az ilyesmire születni kell! Ezt annak idején kitűnően megtanultam a boxmesteremtől! Másként nem is nyerhettem volna annyi bajnokságot. Kitűnő verekedő vagyok, ezt nem dicsekvésképpen mondom, nem tehetek róla!

– Elismerem! Engem azonban lehetetlen helyzetbe hoztál!

– Miért!

– Azzal a marhasággal, hogy minden engem ért sérelmet csak hétfőn adok vissza!

– Na igen, mert tudtam, hogy csak ma este érkezhetem meg! Légy nyugodt, hogy holnap elintézek mindent!

– Elintézel, elintézel! – mondta panaszosan Micky. – Elhiszem! Bár, azt hiszem, hogy kellemetlen meglepetések fognak érni! Úgy kell neked! Ne hoztál volna ilyen helyzetbe!

– Hát milyen helyzetbe hoztalak?

– Az egész erőd meg van róla győződve, hogy gyáva kukac vagy! Hitvány cenk! Gerinctelen semmi ember! Azt hiszik, hogy ezzel a hétfői prolongációval csak kibúvót akartam biztosítani magamnak!

– Hát volt valami nézeteltérésed?

Micky keserűen felkacagott.

– Hogy volt-e? Haha!… Nagyon jó! Tudod, hány volt? Fogódzkodj meg, te híres verekedő! Holnap nyolc emberrel kell összemérni az erődet!

Egon füttyentett egyet.

– Nyolc?… Egy kicsit sok!…

– Örülj, hogy nincs több! Hát mit gondolsz, abban a pillanatban, mikor az első elől meghátráltam, úgy jött a többi, mint a karikacsapás! Csak legalább egyet verhettem volna fejbe közülük egy székkel! Azt hittem, hogy megpukkadok a méregtől, de kötött a becsületszavam, a fene egye meg!

– Szegény fiú!

– Ne sajnálj, arra nem adtam becsületszavamat, hogy veled sem fogok verekedni!

– Na jó, majd verekszünk, ha olyan nagyon akarod! Bár szerintem nem fontos!

– Hát mi fontos szerinted? Vedd tudomásul, hogy még a derék Rotonde őrmester is csinos véleményt formált rólad! Kutyába sem vesz!

– Na jó, jó! – csillapította Egon az elkeseredett fiút. – Majd igyekszem, hogy ezentúl kutyába vegyen!

– Fogalmad sincs róla, hogy miket vagdalt a fejemhez! És amellett igaza volt! Nem szólhattam egy szót sem!

Egon átölelte az öccsét…

– Na, ne haragudj, Micky!… Készséggel elismerem, hogy igazad van neked is, éppen úgy, ahogy az őrmesternek igaza volt! De értsd meg, hogy jobb így! A köztünk lévő példátlan hasonlóság alkalmassá tett rá, hogy eljátszd itt a szerepemet, amíg abban a nagyon fontos ügyben távol vagyok! Csak egy esetben csúszhatott volna el a dolog, csak egy esetben ismerhették volna fel a személycserét, ha kiderült volna, hogy elfelejtettem a verekedési tudományomat! Engem itt olyan embernek ismertek, akinek a jobbkezes lengőütését szerintük iskolában kellene tanítani! Márpedig öcsém… itt nagy szakértők vannak! Ezek az első gyanús mozdulatra észbe kapnak! Elég egy rosszul sikerült balhorog és ezek nagyot köpnek, és azt mondják, hogy vezesd félre az öregapádat, te nem vagy Egon Bayanne!… Hát ezért volt! Nem lehetett másként nyélbe ütni a dolgot!… Mindenesetre légy nyugodt, holnap délután helyrepofozom a hírnevünket! Ezt szó szerint veheted!

Micky nagy nehezen megnyugodott.

– Na, rendben van! Hiszen igazad van… De remélem, többé nem kerülök ilyen helyzetbe!

– Nem!

– Végeztél? Nem mégy már vissza a négerekhez?

– De igen! Egyszer még vissza kell mennem, de ez legfeljebb két-három nap! Akkor azt hiszem, tető alá hozom a házat! Viszont ne félj semmit, a holnap délután garanciát nyújt majd neked arra, hogy többé nem kötődnek veled!… Remélem, nem csináltál semmiféle hibát? Ha már el kellett viselned ezt a sok kellemetlenséget, kár volna, hogy a pajtásaink gyanút fogjanak!

– Légy nyugodt! – mondta Micky. – Nagyon igyekeztem! Látásból már ismertem a pofákat és lehetőleg kerültem, hogy bárkit is nevén szólítsak!… Hanem mondhatom, hogy Rotonde őrmester jóindulatát és megbecsülését kissé nehezen fogod visszaszerezni!

Egon lenézett az öklére.

– Efelől is nyugodt lehetsz! – mondta. – Visszaszerzem!…

NYOLCADIK FEJEZET

A vér mégsem válik vízzé. Rotonde atya visszagondol jó regruta korára. Később visszafizeti a dudort. Egon majdnem téved, de valaki felvilágosítja és nyomban ezután élénken zsarol. Ez egy ország függetlenségébe kerül.

Rotonde őrmester kissé kedvetlenül járkált fel-alá irodai szobájában. Éppen most volt némi kellemetlensége Argourt kapitánnyal, aki különböző kifogásokat sorolt fel a legénység magatartásával kapcsolatban. Aztán azért is felelősségre vonta, mert szerinte valaki a rádióleadóhoz nyúlt. Az őrmester meg volt róla győződve, hogy a kapitány téved, mert ugyan, kinek állna érdekében, hogy a leadóhoz nyúljon. Mindenesetre megígérte és ezt komolyan el is határozta, hogy amennyiben kideríti a tettest, egészen hosszú, keskeny szeletekre fogja vágni.

Kissé elhamarkodott ígéret volt, mert akkor még nem tudta, hogy a rádióleadóhoz valóban hozzányúlt valaki és a tettest éppen kedvencének, Egon Bayannenek személyében kell keresnie.

Ezenkívül most más gond is gyötörte. Az erőd legtávolabbi deszkaépületéből nagy recsegés-ropogás, harsány lárma szűrődött át irodai szobájába.

– Hétfő van! – állapította meg. – Egész biztos, hogy az a csirkefogó Bayanne intézi el felgyülemlett restanciáját!

Mint komoly és szabályszerű altiszt, természetesen indignálódva állapította meg ezt, belül azonban be kellett vallania, hogy kissé örült a dolognak. Hát a vér mégsem vált vízzé. Kétségtelen, hogy nagyon elítélésre méltó dolog, amit ez a fékezhetetlen csibész csinál, és ő, Rotonde őrmester, okvetlenül leszedi róla a szenteltvizet, ha megtudja, hogy az a gazfickó verekedett. Viszont majd igyekszik, hogy ne tudja meg. Utóvégre egy őrmesternek sem kell okvetlenül mindent tudomásul venni. Az őrmester is csak ember, valamikor fiatal is volt… hm… nem is olyan régen és ő sem fordította el a fejét, ha arra került a sor, hogy odaüssön… Hopp… hát ez mi?

A legszélső udvari raktárhelyiség egyik deszkaablaka kiszakadt e pillanatban és az ablakon keresztül, széles ívben az udvarra repült az óriás Cortez. Kis darabon csúszott és végül helyet foglalt egy pocsolyában. Kissé melankolikusnak látszott és szelíden lehajtotta a fejét.

Rotonde őrmester elismerően bólintott és az irodája ablakán keresztül megfigyelte ezt a jelenetet.

– Szép teljesítmény! – morogta. – Ezzel az óriás barommal ilyen röviden elbánni. Még én sem csináltam volna különben, regruta koromban!

Néhány perccel később ismét alkalma volt rá, hogy visszagondoljon jó regruta korára. A már előbb említett kiszakított deszkaablakon keresztül egy köpcös, széles vállú ember repült ki. Még kettőt bukfencezett, aztán elterült a földön.

– Brávó! – gondolta az őrmester. – Ezzel sem bántak valami kesztyűs kézzel! Beteges színe van a fráternek! Úgy kell neki! Mit kezd ki azzal a fenegyerekkel! Csak tudnám, hogy a kis hülye miért várt ezzel hétfőig?

Úgy látszik, odaát Egon Bayanne egyenként mérte össze erejét szépen felszaporodott ellenfeleivel. Néhány perccel később ugyanis egy hosszú, sovány, nagycsontú dél-kaliforniai cowboy vágódott ki az udvarra, ez azonban nem az ablakon, hanem az ajtón keresztül, melyet kirepülése folyamán magával is hozott. Több nem is jött.

Az őrmester aggódva gondolt arra, hogy kedvence végtére is elkészült az erejével és valamelyik pihent ellenfél csúnyán helybenhagyta. Módjában állt azonban rövidesen

meggyőződni az ellenkezőről. Negyedórával később cafatokra szakadt ruhában, leragadt szemmel, összeragadozott szájjal és megdagadt fejjel, de a saját lábán kiballagott a deszkaépületből Egon Bayanne.

Lassan végigjött az udvaron, néhány barátságos szót váltott az ájulásából éppen magához térő, de még mindig a pocsolyában ülő Cortezzel és befordult a legénységi szobák felé vezető folyosóra. Rotonde őrmester kisietett az irodából, hogy közelebbről is szemügyre vehesse védencét.

Éppen akkor találkoztak, mikor Bayanne be akart surranni a közös hálóterembe.

– Hm!… – mondta az őrmester. – Kissé törődöttnek látszik! Sokat gyalogolt talán?

– Meglehetősen! – vallotta be Egon.

– Igen, hallottam már olyasmit – mondta az őrmester –, hogy a sok gyaloglástól felhasadozik az ember szemhéja!

– Különösen akkor – felelte Egon –, ha útközben nyolc rablóra bukkan a gyanútlan vándor és ezek meg akarják enni!

– Ilyenkor mit csinál az ember? – kérdezte kíváncsian Rotonde.

– Ilyenkor?… Hát ki mit! Én például azt az eljárást alkalmazom, hogy lovagias küzdelemre hívom ki őket és elég, ha az ember megver közülük ötöt, a hátralévő három már nem is áll ki, hanem néhány keresetlen szóval elnézést kér! Itt a raktárépületben most az történt, hogy…

– Nem érdekel, mi történt a raktárépületben! – rivallt rá az őrmester. – Csak nem akar nekem arról beszámolni, hogy verekedett? Azt akarja, hogy lecsukassam?

– Dehogy akarom!

– Nahát akkor! Menjen és hozza rendbe magát, mert ha valamelyik tiszt úr meglátja ilyen állapotban, hát nem szeretnék a bőrében lenni!

– Ebben a bőrben most nem is igen lenne kellemes! – mondta őszintén Egon.

– Azt elhiszem! – Egy pillanatig tűnődve nézte és kissé gúnyosan hozzátette. – Most legalább nemcsak nekem vannak dudoraim a fejemen, hanem magának is!… Hanem azt hiszem, ez nem az észtől van!

– Nem! – mondta Egon. – Szöges bakancstól van! A viszontlátásra, bátyámuram!

– Bátyjaura a hóhér! – mondta sértődötten az őrmester, mert mindig méregbe hozta a bizalmaskodás. – Tűnjön el, maga hadsereg szégyene! Maga folyószámlás fenegyerek! Ne is lássam!…

***

Az új nézeteltérés elkerülhetetlennek látszott. Micky kissé aggódva nézett körül a haragos arcokon. Tulajdonképpen már maga sem tudta, hogy miből indult ki a vita, de érezte, hogy ha most valaki meg találja ütni, feltétlenül elveszíti önuralmát és megszegi a becsületszavát. A fogait csikorgatta arra a gondolatra, hogy Egon megint eltűnt, már két nap óta és neki ismét zsebre kell vágni mindent, amit most a fejéhez vágnak.

– Hát most már mindegy – gondolta. – Lesz, ami lesz. Most már nem hagyom, hogy ezek itt mind a fejemre nőjenek!

Felállt és kihívóan nézett körül. És csodálkozva látta, hogy a körülötte álló négy-öt ember szemében kialszanak a haragos villámok. Néhány hümmögést hallott, halk torokköszörülést, aztán előbb kettő, aztán még kettő fordult el és az italpult felé ballagott. Az ötödik fejcsóválva, szerényen, halkan mondta.

– Nono! Ne mérgelődj, Egon! Bolondság!… Hiszen nem is úgy gondoltuk!

Elindult ő is az italpult felé, aztán megállt, visszafordult és elismerő, sőt kissé hízelgő hangon mondta.

– Az a hétfői izé… hát az remek móka volt!… Óriási voltál!…

***

Egon Bayanne ismét kivárta az éjfélt. A múltkorihoz hasonló óvatossággal közelítette meg az elefáncsontkutató kunyhóját. Mikor odaért, felemelkedett és rövid ideig hallgatózott. Kezében revolvert tartott, eltökélten összeszorította a fogát és hirtelen benyitott.

Legnagyobb meglepetésére a kunyhó üres volt. Legalább is az első pillanatban így látta. Később, mikor szeme megszokta a félhomályt, valami fehérséget látott a sarokban. Előkapta zseblámpáját és odavilágított. Azt hitte, hogy kiejti kezéből a revolvert.

Lilian Grouchy feküdt ott összekötözve, betömött szájjal…

– Idehallgass, király! – mondta Egon, a fürdőkád tetején méltóságteljesen elnyújtózó fejedelemnek. – Az én türelmemnek is van határa! Megmondtam neked, hogy mindössze hét napig vagyok hajlandó várni! Itt van a szerződés, minden pontja pontosan és gondosan megfogalmazva, ahogy a nagyhatalmú hadügyminiszter lord megbeszélte veled! Miután nem tudsz írni, lásd el kézjegyeddel és intézkedj, hogy itt három napon belül kitörjön a lázadás!

– Három napon belül teljesen lehetetlen! –mondta a király. – Az nem úgy van, ahogy te gondolod! Az nem olyan egyszerű! Nekem meg kell beszélnem a vének…

– Ezt ne folytasd! – vágott közbe Egon. – Ezt a mókát már ismerem! Te a véneket csak arra használod, hogy időnként rugdosás útján kipréseld belőlük az adót! Ehhez a dologhoz a véneknek semmi köze! Sokkal helyesebben teszed, ha nem mókázol tovább! Írd alá szépen, amire kértelek, különben rettentő kellemetlenségeid lesznek!

– Nem lehetnek kellemetlenségeim! – mondta a király. – Már mondtam neked, hogy a törvénykönyvem mindent elárult!

– Ühüm!… – dünnyögte Egon. – A Micimackó kuckója!

– A törvénykönyvem azt mondta nekem, hogy ide nem jöhetnek katonák golyót köpködő gépfegyverrel, ha nincsen lázadás! Hát akkor hogyan lehetne nekem kellemetlenségem?

– Azért lehet! – biztatta Egon. – Ha nem is katonák útján! Tudod, kérlek, én nagyon kellemes egyéniség vagyok, de ha megvadítanak, méregbe jövök! Hajlandó vagyok például arra, hogy felkeressem a falu végében lakó elefántcsontgyűjtő pasasokat és eláruljam nekik, hogy lopod az aranyukat! Mert én tudom, hogy ezek aranyat gyűjtenek! És nem elefántcsontot!

– Te… tudod?…

– Tudom!

– Én nem lopom tőlük az aranyat! Részesedés fejében kapom tőlük!

– Ne vitatkozzunk! A legnagyobb részt loptad! És ha nagyon méregbe hozol, akkor felkeresem a törzs véneit, én is összerugdalom őket, hogy lássák, hogy ismerem a törzs szokásait, de aztán vigasztalásképpen közlöm velük a rejtekhelyet, ahol az aranyakat tartod! Hadd legyen nekik is egy jó napjuk! Meg a törzsnek is! Hiszen a vének okvetlenül elmesélnék a szenzációt!

A király elsápadt.

– Ezt… tennéd?…

– Igen, ezt! És meg is teszem! Legfeljebb abban az esetben hallgatok, ha aláírod az okmányt és én közölhetem megbízóimmal, hogy itt kitört a forradalom!… Figyelmeztetlek, hogy most ne vedd elő a Micimackót, mert ez nem ad neked semmiféle tanácsot ezúttal!…

A király felsóhajtott. Aztán csendesen mondta.
– Hol az az okmány?…

***

Egon néhány pillanatig szótlanul nézte az előtte fekvő, összekötözött nőt. Szórakozottan labdázott a revolverével. Végre megszólalt.
– Hát Mimi Fobb… most elérkezett a leszámolás órája!… Ne gondolja, hogy személyesen számolunk el, mert sokkal jobban szeretem, ha ezt illetékesek intézik! A maga személye különben is gyűlöletesebb számomra, semhogy magához nyúljak! Rövidesen megérkeznek ide a katonák és azok majd Dakarba szállítják!
A leány elfordította a fejét és nem felelt.
– Tudja – folytatta Egon –, majdnem tévedésbe estem! Először azt hittem, hogy Lilian ölte meg az öcsémet! Aztán megtaláltam Liliant összekötözve ebben a kunyhóban! És ő elmondott mindent! Őt is a gyűlölet hajtotta ide maga után! Le akarta leplezni magát! Ő volt az egyetlen, aki látta, hogy maga nyitva tartja a szemét és a leütött öcsémre pislog!… Igen, Lilian gyanút fogott és idejött, a pokolba, maga után! Mert ez a pokol, kedvesem! Nem azért pokol, mert Afrika legrettenetesebb része, hanem azért, mert maga is itt van! Nincsen segítség, Mimi Fobb!… A társai elmenekültek, mert neszét vették, hogy baj van! Maga azonban nagy számadással tartozik!… Én is azért jöttem ide, éppen úgy, mint Lilian, aki a volt vőlegényét akarta megbosszulni!…
Egy pillanatig várt, de amikor a lány még mindig nem felelt, lassan elfordult, kilépett a kunyhóból és figyelmeztette az ajtó előtt álló néger őrt, hogy tartsa nyitva a szemét.
Ő maga pedig elindult, hogy ismét megtegye a hosszú és nehéz utat az erőd felé…

***

A dakari főparancsnokság rádiós tisztje izgatottan sietett be Lermier tábornok szobájába.
–Tábornok úr! Egészen furcsa… szinte érthetetlen radiogramot kaptam!
A tábornok kezébe vette a papírlapot. Rajta is rövidesen erőt vett a tiszt izgalma.

M'Bangol országban lázadás tört ki. Két állampolgárunk életveszélyben van. Azonnali utasítást kér a huszonnyolcas erőd, hogy bevonuljon-e a türelmi területre?…

***

A huszonnyolcas erőd bástyáján felharsant a kürtjel. Rotonde őrmester az udvarra siető kapitány elé lépett és harsány hangon jelentette.
– Kapitány úr, a peloton menetkész!
A kapitány intett.
– Rendben!… Átveszem a parancsnokságot!
Két perccel később a katonák szabályos léptei alatt dübörgött a föld. És még ugyanaznap este Egon Bayanne hosszú és kimerítő levelet írt a külügyminisztériumnak, melynek elején bejelentette, hogy a katonaság bevonult M'Bangol országba, a továbbiakban pedig beszámolt arról a munkájáról, melyet Micky öccse segítségével a meggyilkolt Pierre Bayanne helyett magára vállalt és elvégzett…

Tartalomjegyzék

BORÍTÓ
IMPRESSZUM
ELSŐ FEJEZET
MÁSODIK FEJEZET
HARMADIK FEJEZET
NEGYEDIK FEJEZET
ÖTÖDIK FEJEZET
HATODIK FEJEZET
HETEDIK FEJEZET
NYOLCADIK FEJEZET